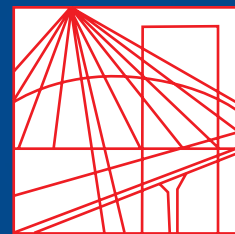

biuletyn informacyjny

kwartalnik
nr 2 (22)
czerwiec 2008

Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

DWÓR STAROŚCIŃSKI W LEŻAJSKU

Coraz więcej zabytkowych obiektów na Podkarpaciu odzyskuje swoją dawną świetność. Rekonstrukcja niszczących przez długie lata budynków wymaga wiele czasu, środków i sporego doświadczenia firm budowlanych, które podejmują się żmudnego zadania. Efekty są imponujące, jak chociażby te, które przedstawiamy na okładkach naszego pisma.

Okazale prezentuje się nowo odrestaurowany dawny dwór starosty leżajskiego, odtworzony niemal z ruiny przy udziale środków z UE. Obecnie mieści się tu Muzeum Ziemi Leżajskiej. Właścicielem obiektu jest Starostwo Powiatowe w Leżajsku.

Podkarpacka Okręgowa Izba
Inżynierów Budownictwa
ul. Słowackiego 20, 35-060 Rzeszów

Sekretariat, Przewodniczący
tel. 017 850 77 05
fax 017 850 77 07
e-mail: pdk@piib.org.pl

Kierownik Biura PDK OIIB
tel. 017 850 77 06

Portal internetowy
e-mail: portal@inzyr.inet.pl
www.inzyr.inet.pl

Biuro czynne:
od poniedziałku do czwartku
w godz. 7.30–15.30

Konto Podkarpackiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa:
Kredyt Bank 61 1500 1100 1211 0005 2361 0000

DYŻURY W PODKARPACKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA:

Przewodniczący Podkarpackiej Okręgowej
Izby Inżynierów Budownictwa
Jerzy Kerste przyjmuje członków Izby
w poniedziałki od godz. 13.00 do godz. 15.00

- Zbigniew Detyna - wiceprzewodniczący;
poniedziałek od godz. 14.00 do 17.00
 - Jacek Gil - wiceprzewodniczący;
poniedziałek od godz. 14.00 do 17.00
 - Leszek Kaczmarczyk - sekretarz;
wtorek od godz. 13.30 do 15.30
 - Bolesław Pałac - skarbnik;
poniedziałek od godz. 15.00 do 17.00
- Radca prawny**
- Firma Prawnicza IUS Artur Kosturek
wtorek od 12.30 do 15.30,
czwartek od 11.00 do 14.00, pokój 601

DYŻURY KOMISJI

- Bogumił Surmiak - przewodniczący
Okręgowej Komisji ds. Doskonalenia Zawodowego;
wtorek od godz. 12.00 do 13.00
- Ryszard Skiba - przewodniczący
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego;
czwartek od godz. 11.00 do 13.00
- Zbigniew Plewako - przewodniczący
Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej;
poniedziałek od godz. 12.00 do 14.00
- Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej;
wtorek od godz. 13.00 do 15.00
- Andrzej Ostrowski - przewodniczący
Komisji Prawno-Regulaminowej;
poniedziałek od godz. 15.00 do 16.00

biuletyn
informacyjny

Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

Rada Programowa:
Bożena Babiarz PZITS, Adam Jakóbczak PZITB,
Leszek Kaczmarczyk PDK OIIB, Anna Paja
- pracownik Biura PDK OIIB, Dariusz Sobala ZMRP,
Adam Sokół SITWM, Adam Szalwa SEP,
Andrzej Zimierowicz SITK

Redaguje zespół:
Leszek Kaczmarczyk - redaktor naczelny
Bożena Baron - sekretarz redakcji,
Anna Rakuś - redaktor prowadzący

Na okładce: Dwór Starościński w Leżajsku

Oprac. graf., skład komputerowy:
Wydawnictwo EDYTOR
www.edytor.rzeszow.pl
e-mail: redakcja@edytor.rzeszow.pl
Nakład: 5500 egz.

OSOBY OBECNIE PEŁNIĄCE FUNKCJE W ORGANACH IZBY W KADENCJI 2006-2010

PREZYDIUM RADY PDK OIIB

Jerzy Kerste - przewodniczący
Zbigniew Detyna - wiceprzewodniczący
Jacek Gil - wiceprzewodniczący
Leszek Kaczmarczyk - sekretarz
Jacek Foc - z-ca sekretarza
Bolesław Pałac - skarbnik
Witold Dobosiewicz - z-ca skarbnika

RADA PDK OIIB

Jerzy Kerste - przewodniczący
Grzegorz Bajorek - członek
Zbigniew Detyna - wiceprzewodniczący
Witold Dobosiewicz - z-ca skarbnika
Grzegorz Dubik - członek
Jacek Foc - z-ca sekretarza
Jacek Gil - wiceprzewodniczący
Jan Janocha - członek
Leszek Kaczmarczyk - sekretarz
Henryk Kalisz - członek
Aleksander Kozłowski - członek
Bogusław Kubit - członek
Teresa Lisowska - członek
Janina Marć - członek
Tomasz Michalski - członek
Andrzej Ostrowski - członek
Ryszard Pabian - członek
Bolesław Pałac - skarbnik
Tomasz Siwowski - członek
Bogdan Stec - członek
Bogumił Surmiak - członek
Józef Warchoł - członek
Szczepan Woliński - członek
Jerzy Wójcik - członek

KOMISJA REWIZYJNA PDK OIIB

Stanisława Mazur - przewodnicząca
Tadeusz Czech - członek
Jerzy Lechwacki - członek
Grażyna Materna - sekretarz
Stanisław Pękalski - członek
Jan Południak - wiceprzewodniczący
Józef Wiater - członek

KOMISJA KWALIFIKACYJNA PDK OIIB

Zbigniew Plewako - przewodniczący
Stanisław Dołęgowski - wiceprzewodniczący
Andrzej Hliniak - wiceprzewodniczący
Wojciech Jaśkowski - członek
Piotr Kopczyk - członek
Lech Krupiński - sekretarz
Teodor Mateja - członek
Jan Rusin - członek
Mieczysław Sipowicz - członek
Adam Sokół - członek
Andrzej Tarczyński - członek

SĄD DYSCYPLINARNY PDK OIIB

Ryszard Skiba - przewodniczący
Marian Baran - członek
Tadeusz Bieda - wiceprzewodniczący
Adam Kesler - członek
Elżbieta Kosior - członek
Marianna Krupa - członek
Jerzy Kubiński - członek
Edward Łukawski - członek
Władysław Wdowiak - członek

RZECZNIK ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ PDK OIIB

Jerzy Lewiński - rzecznik koordynator
Jerzy Madera - rzecznik
Maria Ewa Skręt - rzecznik
Maria Dorowska-Anusik - rzecznik
Stanisław Falkowski - rzecznik

KOMISJA DS. DOSKONALENIA ZAWODOWEGO

Bogumił Surmiak - przewodniczący
Grzegorz Bajorek - członek
Jan Janocha - członek
Wacław Kamiński - członek
Piotr Kopczyk - członek
Marianna Krupa - członek
Bogusław Kubit - członek
Maria Ewa Skręt - członek
Jerzy Wójcik - członek
Marian Żołyński - członek

ZESPÓŁ DS. SAMOPOMOCY KOLEŻEŃSKIEJ

Roman Cużytek - przewodniczący
Stanisław Dołęgowski - członek
Tadeusz Dusak - członek
Józef Warchoł - członek

KOMISJA PRAWNO-REGULAMINOWA

Andrzej Ostrowski - przewodniczący
Grzegorz Dubik - członek
Andrzej Głąb - członek
Henryk Kalisz - członek

ZESPÓŁ DS. PORTALU INTERNETOWEGO

Grzegorz Dubik - przewodniczący
Grzegorz Bajorek - członek
Jerzy Wójcik - członek
Marek Kopeć - członek

DELEGACI NA ZJAZDY KRAJOWE PIIB

Grzegorz Bajorek
Zbigniew Detyna
Stanisław Dołęgowski
Leszek Kaczmarczyk
Jerzy Kerste
Jerzy Kubiński
Stanisława Mazur
Jan Rusin
Ryszard Skiba
Szczepan Woliński

Adresy e-mail PDK OIIB

- Komisja Rewizyjna:
- Komisja Kwalifikacyjna:
- Sąd Dyscyplinarny:
- Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej:
- Komisja ds. Doskonalenia Zawodowego:
- Zespół ds. Samopomocy Koleżeńskiej:
- Komisja Prawno-Regulaminowa:
- Dział Członkowski:
- Biuletyn Informacyjny:

rewizyjna@pdk.piib.org.pl
kwalifikacyjna@pdk.piib.org.pl
saddyscyplinarny@pdk.piib.org.pl
rzecznikoz@pdk.piib.org.pl
szkolenia@pdk.piib.org.pl
samopomoc@pdk.piib.org.pl
regulaminowa@pdk.piib.org.pl
dzialczlonkowski@pdk.piib.org.pl
biuletyn@pdk.piib.org.pl

Spis treści

3	Słowo wstępne
4,6	VII Zjazd Delegatów Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa w Rzeszowie
5	List otwarty
7	Budżet PDK na rok 2008
8	Spotkanie z Marszałkiem Województwa Podkarpackiego
9-10	Zmiany w regulaminie Zespołu Samopomocy Koleżeńskiej
11	Komisja Doskonalenia Zawodowego
12	Świadectwa Energetyczne Budynków
12	Szkolenie dla branży IS
13-14	Informowaliśmy drogą e-mailową
14-15	XXI Olimpiada Wiedzy i Umiejętności Budowlanych
16-17	Konkurs fotograficzny „Budownictwo wokół nas”
18-19	Turniej Niepodległości 2008
20	Danmar Computers - szkolenia zewnętrzne
21-22	Kompatybilność elektromagnetyczna
23	Wygaśnięcie, czy utrata ważności
24	Nowe katalogi dla członków PIIB
24	V Sprawozdawczy Zjazd Podkarpackiej Okręgowej Izby Architektów
25-26	Targi - wiosenna edycja
27-28	Doroczne Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze w Oddziale SITK w Rzeszowie
29-30	Walne Zgromadzenie Delegatów PZITB Oddział w Rzeszowie
31	Konferencja w Czudcu
32-34	Inwestycje drogowe 2008-2013
35	Konferencja w Łodzi
36-43	Wolna i niepodległa praca zawodowa (w budownictwie i dla budownictwa)

Szanowni Państwo, Koleżanki i Koledzy

29 marca br. odbył się kolejny Zjazd Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, który podsumował oraz rozliczył działalność naszej Izby w roku 2007.

Ze zjazdowej rutyny wyrzała sprawa bez precedensu, a mianowicie „List otwarty do wszystkich członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa”, który nasi delegaci uchwalili niemal jednogłośnie.

List dotyczy „kadencyjności w strukturach Izby”. I tylko szkoda, że prawdopodobnie nie dotrze on do wszystkich członków PIIB, gdyż „naszym” delegatom do głowy nie przyszło, że „Inżynier Budownictwa” - pismo, które wszyscy „dobrowolnie” prenumerujemy, dwukrotnie odmówi publikacji listu.

Cóż, jak powiedział Seneka „demokracja rodzi się powoli...”.

Dużo miejsca przeznaczam w bieżącym numerze na pierwszą część referatu p. dra inż. Andrzeja Bratkowskiego, który przygotował go na konferencję „80 lat samodzielnych funkcji technicznych w polskim budownictwie”. Jakże ważna to konferencja dla naszej Izby - dotycząca korzeni. Natychmiast nasuwają się refleksje, dokąd zmierzamy - i o tym też na konferencji dyskutowano.

Warto zwrócić uwagę na spotkanie przedstawicieli naszej Izby z Marszałkiem Województwa Podkarpackiego.

Ze spraw organizacyjnych zamieszczamy „ZMIANY W REGULAMINIE ZESPOŁU SAMOPOMOCY KOLEŻEŃSKIEJ” oraz „REGULAMIN WSPIERANIA DOKSZTAŁCANIA CZŁONKÓW PDK OIIB OBOWIĄZUJĄCY OD 16.04.2008 r”.

Zachęcam wszystkich do wzięcia udziału w konkursie fotograficznym, który ogłaszamy w niniejszym numerze. Animatorem konkursu jest Zespół ds. Portalu Internetowego naszej Izby.

Szczególnie polecam i zachęcam również do udziału w turnieju tenisa stołowego z okazji Święta Niepodległości - czas zacząć szlifować formę.

Leszek Kaczmarczyk
Redaktor Naczelny

VII ZJAZD DELEGATÓW PODKARPACKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA W RZESZOWIE

VII Sprawozdawczy Zjazd Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa odbył się w dniu 29 marca 2008 r. Tradycyjnie delegaci obradowali w Rzeszowie w sali konferencyjnej Regionalnego Centrum Szkolenia Administracji przy ul. Piłsudskiego.

Zjazd otworzył przewodniczący Rady PDK OIIB dr inż. Jerzy Kerste, który w imieniu swoim i Rady przywitał przybyłych delegatów oraz zaproszonych gości. Minutą ciszy uczczono pamięć zmarłych kolegów. W ostatnim czasie odeszli na zawsze:

Franciszek ADAMSKI	PDK/BO/0782/01
Waldemar ANTOSZ	PDK/BO/0227/05
Kazimierz CIEJKA	PDK/BO/0381/05
Stanisław CURZYTEK	PDK/BO/0516/04
Kazimierz CWIĘKA	PDK/BO/1431/03
Ryszard GODZIEWSKI	PDK/IS/0454/02
Antoni HOŁUB	PDK/IS/0819/02
Roman HORBACZEK	PDK/IS/0617/02
Jerzy LELEK	PDK/BD/1751/01
Jan NOWAK	PDK/IE/1443/01
Henryk PANEK	PDK/IS/0570/02
Andrzej RUSZAŁA	PDK/BO/0808/03
Krzysztof STEFANIK	PDK/IS/0608/03
Jan SZOZDA	PDK/BO/0266/02
Bronisław TULEJ	PDK/BO/1424/03
Edward WIERZBICKI	PDK/BD/1879/01
Marek WÓJCIK	PDK/BO/0199/05
Andrzej ZAGOŹDŻON	PDK/BO/0866/01
Jerzy ZAWÓŁ	PDK/BO/1643/03

Obrady otworzył tradycyjnie kol. przewodniczący PDK OIIB dr inż. J. Kerste.

Wojewoda Karapyta (z lewej strony w środku) stwierdził, że dla obecnego Rządu kontakty z Samorządami Zawodowymi są bardzo ważne.

Sala obrad.

Następnie odbyły się wybory prezydium Zjazdu, w skład którego weszli: kol. Szczepan Woliński jako przewodniczący, kol. Ryszard Pabian jako wiceprzewodniczący oraz kol. Leszek Kaczmarczyk jako sekretarz.

Narada w przerwie obrad

ciąg dalszy na str. 6

LIST OTWARTY do wszystkich Członków PIIB, a w szczególności do Delegatów na VII Krajowy Zjazd PIIB

Przygotowany na naradach sekretarzy, radców prawnych i dyrektorów biur w PIIB na zbliżający się VII Krajowy Zjazd projekt zmian w statucie przewiduje zlikwidowanie zasady pełnienia tej samej funkcji we władzach i organach statutowych izby przez maksymalnie dwie kadencje.

W naszym głębokim przekonaniu jest to zmiana zdecydowanie sprzeczna z ideą samorządności zawodowej i fundamentalną zasadą demokracji w naszej izbie, po której to kolejne wybory będą wyłącznie fasadowe i staną się swoistym złem koniecznym. To próba zawłaszczenia Izby w osłonie niepublikowanych interpretacji prawnych i czynienia dobra Wam - drogie Koleżanki i drodzy Koledzy.

VII Okręgowy Zjazd PDK OIIB jest stanowczo przeciwny proponowanej zmianie i apeluje do wszystkich członków PIIB, a w szczególności do osób pełniących funkcje z wyboru w poszczególnych izbach okręgowych oraz delegatów na VII Krajowy Zjazd PIIB o wyrażenie stanowczego sprzeciwu wobec powyższego projektu zmiany w naszym statucie tak w szerokiej i otwartej dyskusji, jak i w głosowaniu na sali obrad w Warszawie.

VII ZJAZD DELEGATÓW Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

Przewodniczący Zjazdu:

Szczepan Woliński

Sekretarz Zjazdu:

Leszek Kaczmarczyk

Kto się boi „Listu Otwartego” ?

Koleżanki i Koledzy

Zablokowano publikację „Listu Otwartego” będącego apelem rozpoczynającym walkę o utrzymanie zasad demokracji i wysokich standardów pracy samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. „Inżynier Budownictwa” (nasze pismo korporacyjne, które każdy członek chce, czy nie chce kupować musi) odmówił nam i to dwukrotnie zamieszczenia Listu na swoich łamach. To, że są osoby dążące do zniesienia kadencyjności w izbie - czytaj „utrzymania się na stołkach” - jest wiadome nie od dzisiaj. Im na pewno zależy na tym, aby „List Otwarty” nie ujrzał światła dziennego. Bo i po co delegatowi na zbliżający się zjazd krajowy PIIB mieszkającemu w Warszawie, czy Białymstoku wiedzieć o naszym Liście Otwartym - władzy należy ufać bezgranicznie. Jak długo jeszcze?

Grzegorz Bajorek, Zbigniew Detyna, Jacek Gil

ciąg dalszy ze str. 4

Spośród zaproszonych i przybyłych gości głos kolejno zabrali:

- Mirosław Karapyta - Wojewoda Podkarpacki,
- Adam Jakóbczak - Przewodniczący Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa Oddział w Rzeszowie,
- arch. Robert Pelc - odczytał list w imieniu Bożeny Knotz-Beda - Przewodniczącej Rady Podkarpackiej Okręgowej Izby Architektów.

Przewodniczący Zjazdu odczytał zebrany list od Marszałka Województwa Podkarpackiego, który nie mógł osobiście stawić się na Zjeździe oraz list Rektora Politechniki Rzeszowskiej prof. dr hab. inż. Andrzeja Sobkowiaka.

Przewodniczący Zjazdu podziękował gościom za wystąpienia.

Po 15-minutowej przerwie Przewodniczący Rady PDK OIIB - J. Kerste powitał pana Franciszka Kosiorowskiego, który przybył w zastępstwie Edwarda Ludery - Prezesa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji Rzeczypospolitej Polskiej Oddział w Rzeszowie.

Następnie przystąpiono do części merytorycznej. Wybrano komisje zjazdowe, a także przedstawiono sprawozdania.

W dalszej części rozpoczęła się dyskusja, która dotyczyła przedstawionych sprawozdań oraz programu działania.

Zespół sporządzający protokół z obrad

- zamknięcia działalności Okręgowego Rzecznika Interesu Zawodowego,
- powołania przez Radę Okręgową Izby Zespołu Ekspertów,
- kadencyjności w organach Izby (w tym wystosowanie „Listu otwartego” do członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa).

Fragment sali obrad

Poprzez głosowanie zatwierdzono sprawozdanie z działalności Okręgowej Rady Izby i sprawozdania poszczególnych komisji i zespołów. Przyjęto sprawozdanie finansowe PDK OIIB i udzielono absolutorium Radzie za 2007 r.

Dokonano zmian w składzie organów Izby. Zmniejszony został skład Rady PDK OIIB o jedną osobę, z powodu rezygnacji z funkcji kol. Władysława Bochenka. W składzie Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, w miejsce kolegi Ludwika Czernieckiego, który zrezygnował z funkcji, została wybrana kol. Maria Darowska-Anusik).

Uczestnicy zjazdu zgłosili szereg wniosków, dotyczące m.in.:

- powołania Zespołu ds. Siedziby Izby

Komisja skrutacyjna przy pracy

Budżet PDK OIIB

na rok 2008

Bolesław Pałac

W dniu 29.03.2008 r. na VII Zjeździe Delegatów PDK OIIB został zatwierdzony plan budżetu Izby na 2008 r. Budżet roku 2008, co do wartości wpływów i wydatków finansowych, jest zbliżony do budżetu roku ubiegłego. Poza stałymi kosztami związanymi z funkcjonowaniem Izby (płace, utrzymanie biura, delegacje) od dwóch lat szczególnie nacisk położony jest na wydatki związane z doskonaleniem zawodowym swoich członków. Prawie 1/3 budżetu przeznaczona jest właśnie na ten cel - ta część środków powraca do naszych członków w formie odpłatności za szkolenia, kursy językowe, udziały w konferencjach czy w seminariach.

W dalszym ciągu, co znalazło odzwierciedlenie w zapisach budżetu, rozwijany będzie portal internetowy www.inzynier.rzeszow.pl. Wzbogacany jest on systematycznie o nowe formy informacyjne dzięki czemu wspomaga członków przy rozwiązywaniu problemów zawodowych, z którymi się spotykają.

Podstawowy cel Izby, tj. nadawanie uprawnień budowlanych we wszystkich branżach budownictwa, będzie również wspomagany.

Zjazd uchwalając budżet nie zapomniał o tych swoich członkach, którym jest potrzebna pomoc w trudnych losowych sytuacjach życiowych.

Obok przedstawiamy tabelę z budżetem Izby na 2008 r.

PLAN BUDŻETU PDK OIIB NA ROK 2008

Rzeszów, dn. 28.03.2008 r.

WPŁYWY		PLAN
1	SKŁADKI w 2008; 5000 x 300 zł	1 500 000,00
2	WPISOWE 2008; 380 x 100 zł	38 000,00
3	UPRAWNIENIA BUDOWLANE I RZECZOWNAWSTWO	272 040,00
	- uprawnienia budowlane 240 x 1126 zł	270 240,00
	- rzeczownawstwo 3 x 1200 zł x 0,5	1 800,00
4	INNE WPŁYWY(kand, nadpłaty, koszty postępowań na rzecz Izby)	2 000,00
	RAZEM	1 812 040,00
5	PRZYCHODY FINANSOWE (odsetki od lokat)	250 000,00
	RAZEM WPŁYWY OGÓŁEM	2 062 040,00

WYDATKI (KOSZTY)		
1	CZYNSZE I UTRZYMANIE BIURA	100 000,00
2	WYPOSAŻENIE BIURA	20 000,00
3	USŁUGI POCZTOWE I BANKOWE	45 000,00
4	TELEFON, FAX, INTERNET	12 000,00
5	PORTAL INTERNETOWY	128 942,00
6	MATERIAŁY BIUROWE, PRASA, KSIĄŻKI	30 000,00
7	PŁACE I RYCZAŁTY	509 240,00
8	DELEGACJE I TRANSPORT	56 800,00
9	BIULETYN INFORMACYJNY	140 000,00
	- biuletyn własny	60 000,00
	- biuletyn krajowy i „wrzutki”	80 000,00
10	KOSZTY ZJAZDU SPRAWOZDAWCZO-WYBORCZEGO	20 000,00
11	KOSZTY DOSKONALENIA ZAWODOWEGO	589 463,00
	- kursy, konferencje, koszty podróży	23 000,00
	- prenumerata czasopism	120 000,00
	- wynagrodzenia wykładowców	55 000,00
	- materiały szkoleniowe	20 000,00
	- wynajęcie sal	60 000,00
	dofinansowanie szkoleń	41 463,00
	organizacja wycieczki technicznej	60 000,00
	organizacja kursów komputerowych	60 000,00
	- szkolenia językowe	150 000,00
12	KOSZTY ZWIĄZANE Z NADAWANIEM UPRAWNIEŃ BUDOWLANYCH	150 115,00
	- wynagrodzenia za kwalifikację na uprawnienia budowlane	48 643,00
13	ORGANIZACJA POSIEDZEŃ ORGANÓW IZBY I SZKOLENIA ORG. IZBY	26 000,00
14	KOSZTY OBSŁUGI PRAWNEJ I EKSPERTYZ	39 280,00
15	ZAPOMOGI: 5000 x 300 zł x 0,05	75 000,00
16	DOFINANSOWANIE JEDNOSTEK WSPÓŁPRACUJĄCYCH	10 000,00
17	PROMOCJA IZBY	12 000,00
18	INNE WYDATKI STATUTOWE	5 000,00
19	REZERWA	93 200,00
	RAZEM	2 062 040,00
	RAZEM WYDATKI	2 062 040,00

SPOTKANIE Z MARSZAŁKIEM WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

2 kwietnia br. w Urzędzie Marszałkowskim doszło do spotkania przedstawicieli Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z Marszałkiem Województwa Podkarpackiego **Zygmuntem Cholewińskim**.

Ze strony Izby w spotkaniu uczestniczyli: **Jerzy Kerste** - przewodniczący Rady oraz wiceprzewodniczący: **Zbigniew Detyna** i **Jacek Gil**.

Po krótkim przedstawieniu Izby, jej historii, struktury i zadań, omówiono potencjalne możliwe płaszczyzny współpracy.

Jako samorząd jednej z największych i jednocześnie najaktywniejszych grup społeczno-zawodowych uważamy, iż nie powinniśmy zachowywać się biernie. Stąd nasza propozycja zaangażowania się i wspierania inicjatyw podejmowanych przez Marszałka i Samorząd Województwa Podkarpackiego.

Poniżej prezentujemy fragmenty pisemnej oferty współpracy, przekazanej w trakcie spotkania:

„Oferujemy uczestnictwo członków Izby w charakterze ekspertów w komisjach i zespołach na przykład przy opracowywaniu planów rozwoju, programów inwestycyjnych, itp. jak i pomoc w ich weryfikacji.

Proponujemy udział naszych przedstawicieli w zespołach kwalifikujących projekty wnioskowane do realizacji z udziałem funduszy europejskich.

Deklarujemy przygotowanie przez PDK OIIB pisemnych stanowisk społeczności inżynierskiej Podkarpacia w istotnych dla województwa sprawach, wymagających konsultacji społecznych.

Chcielibyśmy mieć możliwość zacieśnienia współpracy z wydziałami uczestniczącymi w części formalno-prawnej procesu inwestycyjnego, w celu podjęcia działań mających na celu przyspieszenie i ułatwienie procedur uzyskiwania niezbędnych decyzji administracyjnych”.

Spotkanie zakończyło się deklaracjami podjęcia dalszych, już bardziej roboczych kontaktów.

Jacek Gil

Wizyta u marszałka.

ZMIANY W REGULAMINIE ZESPOŁU SAMOPOMOCY KOLEŻEŃSKIEJ

Roman Cużytek

Jak sygnalizowałem to w poprzednim BIULETYNIE INFORMACYJNYM, Radzie PDK OIIB przedłożone zostały propozycje zmian do „Regulaminu działania Zespołu Samopomocy Koleżeńskiej Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa”. Na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia br. Rada zatwierdziła proponowane zmiany. Jestem przekonany, że wprowadzone zmiany usprawnią procedurę przyznawania zapomóg bezzwrotnych członkom naszej Izby, których dotknęło jakieś zdarzenie losowe.

Poniżej zamieszcza się pełny tekst regulaminu z zatwierdzonymi zmianami.

REGULAMIN działania Zespołu Samopomocy Koleżeńskiej Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

Rozdział 1 Postanowienia ogólne

§1

Celem działalności samopomocowej jest udzielanie członkom Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa wsparcia materialnego w formach ustalonych w regulaminie, w duchu koleżeństwa, oraz wzajemnej pomocy.

§2

Regulamin został opracowany na podstawie:

1. Art. 8 pkt. 12, art. 40 ust. 1 pkt. 3 Ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. „O samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów” (Dz. U. z 2001 r. Nr 5 poz. 42 z późniejszymi zmianami).
2. §18 Statutu Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa uchwalonego w dniu 27 września 2002 r. przez I Krajowy Zjazd Izby.
3. Uchwały OR PDK OIIB Nr 5/04/2004 z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie powołania Zespołu ds. Samopomocy Koleżeńskiej z późniejszymi zmianami.

§3

Ilekcio w niniejszym regulaminie użyto skrótów jak poniżej, należy to rozumieć:

PDK OIIB	- Podkarpacka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa
OR	- Okręgowa Rada PDK OIIB
OKR	- Okręgowa Komisja Rewizyjna PDK OIIB
ZSK	- Zespół Samopomocy Koleżeńskiej PDK OIIB
ŚZ	- środki budżetowe na zapomogi

§4

Regulamin określa:

1. Strukturę organizacyjną samopomocy
2. Zasady tworzenia ŚZ
3. Zasady gospodarowania środkami ŚZ
4. Zasady korzystania ze świadczeń ŚZ

Rozdział 2

Struktura organizacyjna samopomocy członkom PDK OIIB

§5

1. Działaniami samopomocowymi zajmuje się ZSK jako organ pomocniczy OR.
2. Przewodniczącą ZSK oraz jego członkowie w liczbie 3 powoływani

są spośród członków Izby, przez OR na okres kadencji władz PDK OIIB.

§6

1. ZSK z własnej inicjatywy powinien przeprowadzać posiedzenie dotyczące rozpatrzenia wniosków, przy czym posiedzenia odbywać się będą minimum jeden raz w kwartale. Sugerowanym terminem posiedzeń jest ostatni tydzień kończący kwartał. W przypadku dużej ilości nagromadzonych wniosków lub zaistnienia zdarzenia losowego nie cierpiącego zwłoki przewodniczący ZSK może zwołać posiedzenie nadzwyczajne.

2. Do innych obowiązków ZSK należy:

- a. przyjmowanie wniosków o przyznanie zapomóg,
- b. sprawdzanie i rozpatrywanie wniosków oraz załączonej do wniosku dokumentacji,
- c. sporządzanie protokołów z każdego posiedzenia,
- d. zatwierdzenie kwot zapomóg i składanie dyspozycji do biura PDK OIIB o ich wypłatę osobom uprawnionym,
- e. prowadzenie rejestru świadczeń samopomocowych osób uprawnionych do korzystania z ŚZ,
- g. sporządzanie rocznych sprawozdań z wykorzystania środków ŚZ,
- h. sporządzanie planów pracy i wydatków na rok następny.

§7

Działalność Zespołu Samopomocy Koleżeńskiej nadzorowana jest przez OR oraz OKR.

§8

Obsługę administracyjno-finansową ZSK prowadzi Biuro PDK OIIB.

Rozdział 3

Źródła tworzenia środków budżetowych na zapomogi

§9

1. ŚZ tworzone są w planie budżetowym - zgodnie z aktualną uchwałą podjętą na Zejeździe PDK OIIB.
2. Środki ŚZ zwiększa się o ewentualne darowizny oraz zapisy osób fizycznych.

Rozdział 4

Przeznaczenie środków budżetowych na zapomogi

§10

1. Środki ŚZ przeznaczone są na finansowanie zapomóg bezzwrotnych dla osób uprawnionych, u których wystąpiły zdarzenia losowe i które

- zwrócili się z pisemnym wnioskiem do PDK OIIB o przyznanie takiej zapomogi.
2. Przez „zdarzenie losowe” rozumie się nie dające przewidzieć, niżej wyszczególnione sytuacje członka PDK OIIB lub jego najbliższej rodziny znacząco pogarszające jego status materialny:
- śmierć członka izby,
 - inwalidztwo trwałe lub czasowe,
 - wypadki komunikacyjne,
 - utrata pracy - z wyjątkiem art. 52 K.P.,
 - kłęski żywiołowe, jak: pożar, powódź, huragan,
 - choroba, w tym pobyt w szpitalu,
 - inne zdarzenia losowe nie ujęte w p.a. - f, które opisze wnioskodawca, a które ZSK zakwalifikuje jako „zdarzenie losowe”.

Rozdział 5 **Osoby uprawnione do korzystania ze środków budżetowych na zapomogi**

§11

Do korzystania ze świadczeń z SZ uprawnieni są:

- członkowie PDK OIIB opłacający na bieżąco składki członkowskie, ze stażem min 1 roku,
- najbliższa rodzina zmarłego członka PDK OIIB tj. współmałżonek, a w dalszej kolejności dzieci,
- w przypadku zgonu członka Izby zapomoga może zostać przyznana najbliższej rodzinie nawet w przypadku nie opłacenia składek przez 6 miesięcy przed datą śmierci, jeżeli śmierć poprzedziła przewlekła choroba,
- udokumentowanie „zdarzenia losowego” oraz sytuacji finansowej składającego wniosek ciąży na zainteresowanym, przy czym ZSK może przyjąć indywidualny tryb działania sprawdzającego.

Rozdział 6 **Dysponowanie i gospodarowanie środkami budżetowymi na zapomogi**

§12

- Ramy gospodarowania środkami wyznacza roczny plan dochodów i wydatków PDK OIIB, zatwierdzony przez Okręgowy Zjazd Delegatów.
- Zakres i wysokość świadczeń z SZ określa corocznie OR na wniosek ZSK.
- Decyzję o przyznaniu zapomogi bezzwrotnej podejmuje ZSK.
- Działalność samopomocowa PDK OIIB prowadzona jest przez ZSK, który zarządza i administruje SZ w ramach kwot ustalonych corocznym planem.

§13

- Wysokość i inne warunki przyznawania zapomóg zawiera załącznik Nr 1.

- Zapomoga finansowa z funduszu może być przyznawana nie częściej niż raz na 2 lata.

Rozdział 7 **Rodzaj i kryteria przyznawania zapomóg bezzwrotnych**

§14

- Zapomoga może zostać przyznana na wniosek uprawnionego lub w przypadku jego śmierci - rodziny.
- Zapomogi bezzwrotne przyznawane są osobom uprawnionym w przypadku zaistnienia indywidualnych zdarzeń losowych - wymienione w §10.
- Wysokość zapomogi uzależniona jest od dochodu brutto na członka rodziny na podstawie dokumentów stwierdzających łączne dochody członka PDK OIIB i współmałżonka oraz dzieci pozostających na ich wyłącznym utrzymaniu, z okresu ostatniego roku (kopia rozliczenia z Urzędem Skarbowym). Dochód na jednego członka rodziny można udokumentować innymi wiarygodnymi dokumentami jak: zaświadczenia z ZUS, KRUS, Urzędu Pracy, zakładu pracy.
- Przez dochód brutto jw. rozumie się, zgodny z ordynacją podatkową - przychód finansowy rodziny, minus koszty uzyskania przychodu, bez odliczeń od dochodów.
- Przy podejmowaniu decyzji ZSK powinien uwzględnić kolejność złożenia wniosku.
- W przypadku stwierdzenia na posiedzeniu, że istnieją uchybienia formalne lub merytoryczne w złożonym przez wnioskodawcę wniosku lub załączonych dokumentach, ZSK może przyznać warunkowe przyznanie kwoty zapomogi. W tym przypadku ZSK musi dokładnie określić warunek, który musi być spełniony, aby Biuro PDK OIIB po wypełnieniu warunku przez wnioskodawcę wypłaciło przyznaną warunkowo kwotę zapomogi.
- W przypadku sprawdzenia i stwierdzenia przez ZSK, iż przedłożone dokumenty nie są wiarygodne, wnioskodawca nie otrzymuje stosownej pomocy.
- Odwołania wnioskodawców od decyzji ZSK dotyczące wysokości przyznanej kwoty zapomogi czy odrzucenia wniosku rozpatruje OR na najbliższym posiedzeniu.

Rozdział 8 **Postanowienia końcowe**

§15

- Wnioski o zapomogi wraz z wymaganymi dokumentami należy składać na adres Biura PDK w Rzeszowie ul. Słowackiego 20.
- Możliwości korzystania z zapomóg przyznawanych z SZ winny być podane do wiadomości członkom PDK OIIB.
- Integralną częścią każdego wniosku członka Izby dotyczącego przyznania zapomogi jest KARTA INFORMACYJNA, której wzór stanowi załącznik Nr 2 do regulaminu.

Załącznik nr 1 do regulaminu pn.: WYSOKOŚĆ PRYZNAWANYCH ZAPOMÓG

Dochód na członka rodziny (brutto/miesiąc)	Wysokość bezzwrotnej zapomogi w zł
w przypadku śmierci członka: bez względu na dochody	2000 zł
przy innych zdarzeniach losowych:	
– do wysokości najniższej płacy krajowej	do 2000 zł
– powyżej najniższej płacy krajowej	do 1800 zł
– powyżej 2400 zł/osobę	zapomoga nie przysługuje

Przypominamy, iż do wniosku o przyznanie bezzwrotnej zapomogi należy dołączyć:

- Udokumentowanie „zdarzenia losowego”, np.:
 - w przypadku choroby - kserokopię bądź oryginał zaświadczenia lekarskiego, zaświadczenia o pobycie w szpitalu, zalecone zabiegi rehabilitacyjne itp.,
 - w przypadku kłęski żywiołowej (np. pożar) - zaświadczenie straży pożarnej lub policji,
 - w przypadku śmierci członka - kserokopię aktu zgonu.
 - Udokumentowanie dochodów na członka najbliższej rodziny zgodnie z rozdziałem 7 §14 pkt. 3 powyższego regulaminu.
 - Udokumentowanie ilości członków najbliższej rodziny - zaświadczenia dzieci ze szkół bądź uczelni, w przypadku przebywania na bezrobociu - z Urzędu Pracy.
- Opcjonalnym jest podanie numeru konta bankowego, co usprawni i przyspieszy wypłatę przyznanej zapomogi.

KOMISJA DOSKONALENIA ZAWODOWEGO

Bogumił Surmiak

Rada PDK OIIB na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia br. zatwierdziła proponowany i przedłożony wcześniej Regulamin wspierania doskazywania członków Izby. Niżej zamieszczony regulamin obowazyuje od chwili zatwierdzenia, czyli od 16.04.2008 r.

REGULAMIN

wspierania doskazywania członków PDK OIIB obowazyujący od 16.04.2008 r.

1.1. Regulamin określa zasady i warunki udzielania wsparcia finansowego dla członków PDK OIIB chcących podnosić swoje kwalifikacje zawodowe, poprzez udział w konferencjach naukowo-technicznych, sympozjach, szkoleniach, wyjazdach technicznych itp. imprezach zwanych dalej szkoleniami.

1.2. Regulamin dotyczy jedynie czynnych członków PDK OIIB z wyłączeniem członków zawieszonych, jak również skreślonych z listy członków.

2. Wspieranie finansowe jest udzielane w ramach środków finansowych wydzielonych na ten cel w budżecie PDK OIIB na dany rok.

3. Wysokość dofinansowania:

3.1. Dofinansowanie można uzyskać do kwoty 400 zł w ciągu roku w tym:

- a) do udziału w konferencjach ogólnopolskich i szkoleniach wielodniowych dopłatę można uzyskać w wysokości do 50% kosztów, lecz nie więcej niż 400 zł,
- b) do udziału w szkoleniach całodniowych dopłatę można uzyskać w wysokości do 160 zł,
- c) do udziału w szkoleniach trwających co najmniej 5 godzin dopłatę można uzyskać w wysokości do 80 zł. Do udziału w szkoleniach trwających co najmniej 3 godziny dopłatę można uzyskać w wysokości do 60 zł,
- d) do udziału w wycieczkach technicznych zagranicznych kilkudniowych dopłatę można uzyskać w wysokości do 400 zł. Do udziału w wycieczkach technicznych krajowych kilkudniowych dopłatę można uzyskać w wysokości do 200 zł.

3.2. Wysokość i sposób dofinansowania do kursów językowych i innych, niż wymienionych w p. 3.1., planowanych szkoleń organizowanych przez Izbę odbywać się będzie na zasadach określonych odrębną uchwałą Rady PDK OIIB.

4. Niezależnie od powyższego, istnieje możliwość uczestnictwa w konferencjach ogólnopolskich i zagranicznych dla każdego członka Izby jeden raz w roku. W tym przypadku Izba może pokryć pełną opłatę konferencyjną bez kosztów dojazdu w kwocie do 1500 zł. Obowiązkiem uczestnika konferencji sfinansowanej przez Izbę będzie:

a) przekazanie materiałów z konferencji do Izby,

b) przekazanie do zamieszczenia na portalu sprawozdania (raportu) dot. zagadnień technicznych poruszanych na konferencji.

W przypadku konferencji wielobranżowych istnieje możliwość uczestnictwa po jednym przedstawicielu z każdej branży. Uczestnik przekaże informacje o sposobie kontaktu z wykładcami.

5. Podstawą do udzielenia wsparcia finansowego jest złożenie przez chcącego skorzystać z takiej formy pomocy wniosku wypełnionego na druku Izby.

6. Wniosek winien być złożony do biura PDK OIIB na co najmniej 10 dni przed planowanym terminem szkolenia lub terminem wpłaty kosztów uczestnictwa w szkoleniu. W przypadku określonym w pkt.4 wniosek należy złożyć co najmniej 30 dni przed planowanym terminem. Wniosek w tym przypadku rozpatrywać będzie zespół składający się z co najmniej 2 osób.

7. Pozostałe wnioski rozpatruje zespół w składzie:

a) przewodniczący KDZ, lub członek KDZ przez niego wskazany,

b) pracownik biura wyznaczony do obsługi KDZ.

8. Rozstrzygnięcia zespołu jw. podlegają akceptacji przez upoważnionego członka Prezydium Rady PDK OIIB.

9. Rejestr złożonych i rozpatrzonych wniosków prowadzi pracownik obsługujący KDZ.

10. Rozstrzygnięcia o wysokości i warunkach przyznanego wsparcia są jawne.

11. Odwołania od podjętych, w ramach niniejszego regulaminu, rozstrzygnięć będą rozpatrywane przez Radę PDK OIIB.

12.1. Każdy członek Izby ma możliwość zaprenumerowanie jednego krajowego czasopisma technicznego na dany rok (koszt prenumeraty pokrywany jest przez Izbę)

12.2. Członek Izby ma prawo zmienić prenumeratę czasopisma, składając wniosek do końca listopada roku poprzedzającego prenumeratę nowo wybranego tytułu).

12.3. Członek Izby, który zdecyduje się na zaprenumerowanie czasopisma, nie może zrezygnować z prenumeraty do końca roku kalendarzowego z wyjątkiem sytuacji opisanej w podpunkcie 12 punkt 2.

ŚWIADECTWA ENERGETYCZNE BUDYNKÓW - ĆWICZENIA PRAKTYCZNE

Planowany termin IV kwartał 2008 r. - pod warunkiem ukazania się niezbędnych rozporządzeń.
Informacja o terminach zostanie zamieszczona na stronie internetowej www.inzynier.rzeszow.pl i wysłana drogą e-mailową do członków PDK OIIB.

SZKOLENIA ORGANIZOWANE PRZEZ PDK OIIB sposoby przekazywania informacji

Od końca roku 2006 została uruchomiona funkcja zawiadamiania Państwa o odbywających się szkoleniach drogą e-mailową, mniej więcej na 2 tygodnie przed terminem. Pełna informacja z harmonogramem naszych szkoleń jest również zamieszczana na stronie naszego portalu www.inzynier.rzeszow.pl

Biuletyn Informacyjny trafia do Państwa rąk z dużym wyprzedzeniem czasowym w stosunku do terminu planowanych szkoleń, co znacznie utrudnia pracę Komisji ds. Doskonalenia Zawodowego. W związku z tym na ostatnim spotkaniu organu została podjęta decyzja, iż **podstawową formą informowania Państwa o szkoleniach jest droga e-mailowa.**

Wielokrotnie na naszych szkoleniach i w biuletynie apelowaliśmy o przekazywanie swoich adresów e-mailowych, co znacznie poprawia komunikację między Izbą, a Państwem. Wielu naszych członków dostosowało się już do naszych apeli. Tym sposobem szybko docieramy do Państwa z informacją o nowym szkoleniu, ewentualnymi zmianami terminów w harmonogramie szkoleń, czy odwołaniem szkolenia, bo niestety i takie już były przypadki.

Podstawowym sposobem informowania Państwa o szkoleniach jest droga e-mailowa, w związku z tym prosimy o regularne sprawdzanie poczty i oczywiście śledzenie strony internetowej www.inzynier.rzeszow.pl

MATERIAŁY ZE SZKOLEŃ ORGANIZOWANYCH W LATACH 2006-2008

na stronie portalu www.inzynier.rzeszow.pl
w części zamkniętej po zalogowaniu.

Nie masz loginu i hasła - zadzwoń

Portal Internetowy, tel. 017 8507 705 wew. 30

SZKOLENIE DLA BRANŻY IS

W dniach 9-10 maja 2008 r. odbyło się szkolenie dla członków PDK OIIB na temat „Wymagania w zakresie projektowania gazowych sieci przesyłowych i dystrybucyjnych oraz stacji gazowych w świetle obowiązujących przepisów”. Szkolenie spotkało się z dużym zainteresowaniem. Wykładowcy musieli, w trakcie wykładów, odpowiadać na liczne pytania i wątpliwości słuchaczy. Tradycyjnie wszyscy uczestnicy zostali zaopatrzeni w materiały opracowane przez wykładowców, a na zakończenie informację, że otrzymają stosowne zaświadczenie o ukończeniu szkolenia.

Tekst i zdjęcia Leszek Kaczmarczyk

Problemy zgłaszane przez uczestników były na bieżąco wyjaśniane.

„Stacje gazowe” omawia mgr inż. Andrzej Fedor z Tarnowa.

Wykład nt. „Gazowe sieci przesyłowe i dystrybucyjne” prowadzi mgr inż. Tomasz Janis z Krakowa.

Widok ogólny sali szkoleniowej.

INFORMOWALIŚMY

drogą e-mailową

Wycieczka PDK OIIB

(marzec br.)

Drogą e-mailową KDZ PDK OIIB zaproponowała 3 warianty wycieczek. Największe zainteresowanie zyskała propozycja: **Wilno - Troki - Pojezierze Augustowskie w terminie 29.05 - 01.06.2008 r.**

W programie zwiedzanie Wilna: wzgórza Gedymina i Trzech Krzyży, starówki. Obejrzenie konstrukcji wieży telewizyjnej, na szczycie której zlokalizowana jest restauracja jako przykład ciekawego i charakterystycznego obiektu architektonicznego dominującego w panoramie Wilna. Cmentarz na Rossie, dom Moniuszki, Uniwersytet Wileński im. Stefana Batorego. Troki - siedziba władców Litwy: odwiedzenie Kościoła Farnego z cudownym obrazem Matki Boskiej Trockiej, ruiny klasztoru Benedyktynów i „Starego Zamku”. Z przystani u stóp Góry Ofiarnej rejs jachtami po Jeziorze Galve do Nowego Zamku. Rejs statkiem na szlaku wodnym Kanału Augustowskiego. Zapoznanie się z bardzo ciekawymi rozwiązaniami infrastruktury budowlanej obejmującej system śluz i progów wodnych.

Szkolenie

(kwiecień br.)

PAP firma szkoleniowo-doradcza, wspierająca rozwój sektora przedsiębiorczości w województwach Polski południowo-wschodniej, w oparciu o liczne inicjatywy finansowane ze środków Unii Europejskiej zwróciła się do PDK OIIB z ofertą przeprowadzenia szkolenia dla naszych członków. Temat szkolenia: **„Źródła dofinansowania działalności gospodarczej z funduszy pomocowych Unii Europejskiej”**. Koszt szkolenia: 290 zł (50% - wysokość dofinansowania przez PDK OIIB).

Kosztorysowanie ze sprzedażą programu ZUZIA

(kwiecień br.)

W związku z dużym zainteresowaniem **2-dniowymi warsztatami szkoleniowymi na programie do kosztorysowania ZUZIA połączonymi ze sprzedażą programu po promocyjnej cenie**, PDK OIIB zaprasza swoich członków do udziału w planowanych warsztatach, które odbędą się w Rzeszowie.

AutoCAD - szkolenie

(marzec br.)

Bezpłatne szkolenia z programu AutoCAD, w ramach projektu pn.: **„Nowe kwalifikacje na nowe czasy - rozwój kompetencji pracowników 45+”**. Celem Projektu jest umożliwienie osobom zamieszkającym na terenie woj. podkarpackiego, które ukończyły 45 lat zdobycie nowych umiejętności. Współorganizator Centrum Doradztwa Gospodarczego w Rzeszowie.

Ekspert regionalny

(marzec - kwiecień br.)

W związku z realizacją Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego na lata 2007-2013 **Zarząd Województwa Podkarpackiego ogłosił nabór kandydatów na asesorów** (ekspertów regionalnych), którzy zostaną powołani w celu zapewnienia rzetelnej i bezstronnej oceny projektów o dofinansowanie zgłaszanych w ramach II - VII osi priorytetowej RPO WP.

Asesorzy, zwani też ekspertami regionalnymi, dokonywać będą weryfikacji zgłoszonych do dofinansowania projektów w zakresie:

- ♦ analizy finansowej i ekonomicznej oraz oceny jakościowej,
- ♦ wykonalności technicznej i technologicznej oraz oceny jakościowej w ramach następujących dziedzin:
 - Infrastruktura komunikacyjna (drogi, transport, lotniska, kolej)
 - energia elektryczna
 - gazownictwo
 - energia odnawialna i ochrona powietrza
 - inwestycje wodno-kanalizacyjne
 - infrastruktura społeczeństwa informacyjnego
 - zagospodarowanie odpadów i rekultywacja zamkniętych składowisk
 - zabezpieczenia przed zagrożeniami.

Seminarium Podkarpackie

(marzec br.)

18 marca br. w Rzeszowie, odbyło się Seminarium Podkarpackie organizowane dla projektantów instalacji sanitarnych, inżynierów budownictwa, inwestorów oraz wykonawców - impreza cykliczna. Spotkania z przedstawicielami firm: AQUATHERM POLSKA, REHAU, METALCHEM, ROSENBERG

- KLIMA POLSKA. Gość i temat specjalny spotkania: **Wymogi ochrony środowiska w procesie inwestycyjnym** - mgr Andrzej Kulig - dyrektor Wydziału Środowiska i Rolnictwa Urzędu Wojewódzkiego.

Nauka języków obcych

(lutyl br.)

Informowaliśmy naszych członków o rozszerzeniu oferty szkoleniowej nauki języka angielskiego **metodą SITA lub metodą CALLANA w okresie od lutego do czerwca 2008 r.** Metody te adresowane są przede wszystkim do tych, którzy chcą nauczyć się mówić w krótkim czasie.

Poranki z PUM-em

(styczeń br.)

PUM Polska zaprasza na **bezpłatne szkolenia „Poranki z PUM-em”**, które odbywały się w Rzeszowie, zawsze w czwartki począwszy od 31.01 do 13.03.2008 r. - spotkania z przedstawicielami firm m.in.: Ekol-Unicon, PIPE LIFE, Wagin, Gebert.

W prasie

(styczeń br.)

W styczniowym numerze czasopisma „Materiały Budowlane” znalazło się wiele artykułów poruszających temat certyfikacji energetycznej budynków.

W czasopiśmie od 4 do 90 strony wiele artykułów m.in.: **Kto się boi wdrożenia w Polsce Dyrektywy 2002/91/WE? Jakość budownictwa z uwagi na wymagania ochrony cieplnej.**

Przekazałeś swój adres E-MAIL?

Jeśli jeszcze nie przekazałeś swego adresu e-mail - zrób to już dziś. Przekaż go na adres: portal@inzynier.itl.pl. W ten sposób szybko dotrze do Ciebie informacja i będziesz wiedział więcej.

Nie masz jeszcze adresu?

Załącz sobie darmowy adres E-MAIL

ONET

<http://poczta.onet.pl/oferta/porownanie.html>

Przykładowe adresy:

jankowalski@vp.pl

jankowalski@op.pl

jankowalski@onet.eu

jankowalski@autograf.pl

INTERIA

http://profil.interia.pl/nowe_konto/

Przykładowe adresy:

jankowalski@interia.eu

jankowalski@interia.pl

jankowalski@poczta.fm

jankowalski@czateria.pl

WIRTUALNA POLSKA

<http://profil.wp.pl/pakiety.html>

Przykładowy adres:

jankowalski@wp.pl

TLEN.PL

<http://www.tlen.pl/rejestracja.php>

Przykładowe adresy:

jankowalski@tlen.pl

jankowalski@o2.pl

jankowalski@go2.pl

GOOGLE

jankowalski@gmail.com

Korzystając z tych adresów poczty elektronicznej, masz możliwość bezpośrednio ze strony internetowej odczytywać i wysyłać wiadomości, z każdego dowolnego komputera, czy to w domu, czy w pracy.

Jacek Gil

XXI Olimpiada Wiedzy i Umiejętności Budowlanych

Dobiegły końca zmagania uczniów techników budowlanych w zawodach XXI Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Budowlanych.

W Okręgu nr VII, obejmującym poszerzony obszar województwa podkarpackiego, zawody szkolne przeprowadzono w 18 szkołach. Wzięło w nich udział 405 uczniów Technikum Budowlanego. Do zawodów okręgowych zakwalifikowano 68 uczniów z 18 szkół.

Zawody okręgowe odbyły się dnia 8 marca 2008 r. w Zespole Szkół Kształcenia Ustawicznego w Rzeszowie, placówce, która gości uczestników olimpiady od 10 lat.

W zawodach uczestniczyło 65 uczniów. Rozwiązali oni zadania opracowane przez Komitet Główny Olimpiady z zakresu technologii budownictwa, konstrukcji budowlanych, projektowania, organizacji robót i inne.

Otwarcie koperty z zadaniami.

Prace uczniów oceniało jury zawodów składające się z pracowników naukowych Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej pod przewodnictwem dr hab. inż. Bogusława Januszewskiego - prof. Politechniki Rzeszowskiej.

Do zawodów centralnych, które w bieżącym roku odbyły się w dniach 4-5 kwietnia w Wieluniu, zakwalifikowano 7 najlepszych uczestników zawodów okręgowych.

Jury i Goście Olimpiady.

Najlepszymi okazali się:

Michał Lechowicz z Zespołu Szkół budowlanych w Tarnowie,
Dariusz Niemczyk z Zespołu Szkół nr 4 w Sanoku,
Krzysztof Łaz z Zespołu Szkół Budowlanych w Mielcu,
Wojciech Trzyna z Zespołu Szkół nr 1 w Rzeszowie,
Paweł Majka z Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych nr 3 w Tarnobrzegu,
Łukasz Barnaś z Zespołu Szkół Budowlanych w Jarosławiu,
Bartłomiej Sołek z Zespołu Szkół nr 2 w Stalowej Woli.

Drużynowo zwyciężył **Zespół Szkół Budowlanych w Tarnowie przed Zespołem Szkół Budowlanych w Mielcu, Zespołem Szkół nr 4 w Sanoku i Zespołem Szkół nr 1 w Rzeszowie.**

W dniu 26 marca na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej odbyło się uroczyste podsumowanie zawodów okręgowych. W spotkaniu uczestniczyli wyróżnieni uczniowie, ich nauczyciele i dyrektorzy szkół.

Uroczystość zaszczyli również swoją obecnością:

mgr Jerzy Cypriś - Podkarpacki Kurator Oświaty w Rzeszowie,
prof. dr hab. inż. Leszek Woźniak - prorektor ds. nauczania Politechniki Rzeszowskiej
prof. dr hab. inż. Leonard Ziemiański - dziekan Wydziału

Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej

mgr inż. Andrzej Bajorski - z-ca dyrektora Wydziału Nadzoru Pedagogicznego Kuratorium Oświaty

dr inż. Jerzy Kerste - przewodniczący Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

mgr inż. Józef Piekarski - emerytowany pracownik oświaty, człowiek wielce zasłużony dla oświaty zawodowej i olimpiady.

Wyróżnieni uczniowie otrzymali cenne nagrody, ufundowane przez sponsorów i dyplomy, natomiast najlepsze szkoły - dyplomy i puchary.

Sponsorami tegorocznej edycji byli: **Przedsiębiorstwo Budowlane „BESTA”, INŻYNIERIA Rzeszów, INTEGRAL, HARTBEX, SKANSKA, Podkarpacka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa, Pracownia Projektowa PROMOST CONSULTING.**

W dyskusji zastanawiano się nad potrzebą i kierunkami rozwoju szkolnictwa zawodowego, związania tego kształcenia z przedsiębiorstwami. Nauczyciele i dyrektorzy podzielili się swoimi doświadczeniami z pracy z młodzieżą. Przedstawiciele władz uczelni przybliżyli zebranym możliwości i zakres kształcenia na Politechnice Rzeszowskiej.

Za zasługi dla olimpiady, medalami XX-lecia Olimpiady wyróżniono: **prof. dr hab. inż. Bogusława Januszewskiego, mgr inż. Józefa Piekarskiego, mgr inż. Lubomirę Klewar.**

4 kwietnia 2008 r. w Wieluniu odbyły się zawody szczebla centralnego. Spośród przedstawicieli Podkarpacia laureatami zostali: **Wojciech Trzyna, Łukasz Barnaś**, a finalistami **Paweł Majka, Dariusz Niemczyk** oraz **Krzysztof Łaz**.

Wojciech Trzyna odbiera medal.

KONKURS FOTOGRAFICZNY

„Budownictwo wokół nas”

Wzorem roku ubiegłego, kiedy to ogłosiliśmy loterię na adres e-mailowy zapraszamy Was - Koleżanki i Koledzy do wzięcia udziału w kolejnym konkursie. Tym razem jest to konkurs fotograficzny pt.: „Budownictwo wokół nas”. Tematem zdjęć jest szeroko pojęte budownictwo m.in.: obiekty, które istnieją już od lat, jak i te w trakcie realizacji w naszym regionie, kraju, czy na świecie.

Konkurs „Budownictwo wokół nas” skierowany jest do amatorów fotografii, **prosimy o przesyłanie zdjęć w terminie od 1 czerwca do 30 września 2008 roku, każdy z uczestników może przysłać do 5 zdjęć.**

Zebrane prace konkursowe zostaną przedstawione na stronie internetowej www.inzynier.rzeszow.pl. Internauci zaglądający na naszą stronę będą mieli możliwość oddawania swoich głosów.

Mamy nadzieję, że przewidziane w konkursie nagrody będą dodatkową zachętą do wzięcia w nim udziału.

I miejsce - drukarka kolorowa laserowa

II miejsce - urządzenie wielofunkcyjne atramentowe

III miejsce - odtwarzacz DVD

Przed nami okres wakacji i urlopów, czas gdy mamy więcej czasu na podróż i obserwację tego co wokół nas. Warto zabrać ze sobą aparat fotograficzny, utrwalić to co ciekawe i nie zapomnieć o ogłoszonym konkursie.

Zapraszamy do zapoznania się z regulaminem konkursu i do „pstrykania”.

WYDRUK BLANKIETÓW OPŁAT

Istnieje możliwość samodzielnego wydruku blankietów opłat bezpośrednio ze strony internetowej www.inzynier.rzeszow.pl w zakładce CZŁONKOSTWO/Numery kont. Po wypełnieniu danych wyświetla się informacja m.in. numer członkowski, indywidualny numer konta bankowego PIIB, indywidualny numer konta Podkarpackiej Okręgowej IIB, data ważności zaświadczenia i informacja „drukuj blankiety opłat”.

Blankiety opłat udostępnione są w formacie PDF, program do ich otwarcia Acrobat Reader, można pobrać z Niezbędnika zamieszczonego na portalu.

INDYWIDUALNE NUMERY KONT

Z dniem 2.03.2007 r. został wprowadzony i uruchomiony system płatności masowej dla członków naszej Izby. Każdy członek od tej pory ma swoje dwa indywidualne numery kont - jeden w Podkarpackiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa, drugi w Polskiej Izbie Inżynierów Budownictwa.

REGULAMIN

Konkursu Fotograficznego „Budownictwo wokół nas”

Przedmiotem przesyłanych fotografii powinno być szeroko pojęte budownictwo m.in.: obiekty, które istnieją już od lat jak i te w trakcie realizacji w naszym regionie, kraju, czy na świecie.

1. Organizatorem konkursu jest

Podkarpacka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa, ul. Słowackiego 20, 35-060 Rzeszów. Czynności techniczno-organizacyjne wykonuje Zespół ds. Portalu PDK OIIB.

2. Konkurs jest otwarty dla wszystkich fotografujących czynnych członków PDK OIIB, z wyjątkiem członków kapituły konkursu.

3. Każdy z autorów może nadesłać do 5 fotografii.

4. Prace w formacie pliku jpg, nie przekraczające 1,5MB należy nadsyłać na adres portal@inzynier.itl.pl jako załączniki do listu elektronicznego, lub dostarczyć listownie na adres biura PDK OIIB na płycie CD.

5. W treści e-maila /listu należy podać: tytuł pracy, nazwę fotografowanego obiektu, miejsce dokonania zdjęcia, komentarz do zdjęcia, imię, nazwisko, adres autora, telefon kontaktowy oraz oświadczenie o posiadaniu praw autorskich do zdjęć oraz zgodę na przetwarzanie danych osobowych, zgodnie z załącznikiem do niniejszego regulaminu.

6. Przekazane pliki nie będą zwracane. Z chwilą przekazania fotografie przechodzą na własność organizatora, który nabywa prawo do zdjęć w zakresie ich publikacji na portalu i w biuletynie PDK OIIB i w zakresie bezpośrednich potrzeb wynikających z przeprowadzenia samego konkursu.

7. Zdjęcia należy nadsyłać od 1.06. do 30.09.2008 r. Po tym terminie zdjęcia zostaną opublikowane na stronie www.inzynier.rzeszow.pl z możliwością oddawania głosów przez internautów.

8. W listopadzie br. kapituła konkursu dokona oceny zdjęć biorąc pod uwagę wyniki głosowania internetowego na stronie PDK OIIB. Decyzje kapituły są ostateczne.

9. W skład kapituły konkursu wchodzi:

- przewodniczący lub upoważniony członek Prezydium Rady PDK OIIB

- przewodniczący Zespołu ds. Portalu PDK OIIB lub upoważniony członek Zespołu ds. Portalu

- pracownik ds. Portalu PDK OIIB - obsługujący bazę adresów email,

- informatyk biura PDK OIIB

10. Wszyscy laureaci zostaną powiadomieni o werdykcie wiadomością e-mail, wyniki zostaną upublicznione na stronie internetowej PDK OIIB.

11. Nagrody dla laureatów konkursu

I miejsce - drukarka kolorowa laserowa

II miejsce - urządzenie wielofunkcyjne atramentowe

III miejsce - odtwarzacz DVD

Łączna pula nagród ustalona przez Radę PDK OIIB wynosi 1500 zł.

12. Uroczyste wręczenie nagród nastąpi na Posiedzeniu Rady PDK OIIB w grudniu 2008 r.

13. Nagrodzone prace będą opublikowane w witrynie www.inzynier.rzeszow.pl

14. Nadesłanie prac oznacza akceptację warunków konkursu i regulaminu, którego ostateczna interpretacja należy do kapituły konkursu. Odwołania nie będą uwzględniane.

15. Udział w konkursie jest równoznaczny z wyrażeniem przez osoby uczestniczące zgody na przetwarzanie przez organizatora ich danych osobowych na potrzeby konkursu oraz w celach własnych organizatora (ustawa o ochronie danych osobowych z dn. 29.08.1997 r. Dz. U. Nr 133 poz.833 z późn. zm.). Osoby uczestniczące w konkursie potwierdzają swoją zgodę na powyższe w formie przesłania do organizatora oświadczenia zgodnie z zał. do niniejszego regulaminu.

Treść załącznika do regulaminu:

Załącznik do Regulaminu konkursu fotograficznego „Budownictwo wokół nas” organizowanego przez PDK OIIB w roku 2008

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych na potrzeby konkursu fotograficznego oraz do celów własnych organizatora (ustawa o ochronie danych osobowych z dn. 29.08.1997 r. Dz. U. Nr 133 poz. 833 z późn. zm.). Niniejszym oświadczam o posiadaniu praw autorskich do przekazanych na konkurs „Budownictwo wokół nas” zdjęć.

.....
imię, nazwisko, nr członkowski PDK OIIB

KOMUNIKAT ORGANIZACYJNY

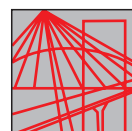
TURNIEJU NIEPODLEGŁOŚCI 2008

- II Mistrzostw woj. podkarpackiego w tenisie
stołowym branży ogólnobudowlanej

pod patronatem JM Rektora Politechniki
Rzeszowskiej prof. dra hab. inż. Andrzeja SOBKOWIAKA

1. Organizatorzy:

Podkarpacka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa
Przewodniczący - dr inż. Jerzy KERSTE

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej
Dziekan - prof. dr hab. inż. Leonard ZIEMIAŃSKI

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Rzeszowskiej
Kierownik - mgr Jacek LUTAK

Akademicki Związek Sportowy Politechniki Rzeszowskiej
Prezes - mgr inż. Grzegorz SOWA

2. Termin i miejsce rozgrywek

- 11 listopada (wtorek) 2008 r. godz. 9.00
- Centrum Sportowo-Dydaktyczne Politechniki Rzeszowskiej

3. Uczestnicy zawodów:

członkowie Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa oraz członkowie:

Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa
Stowarzyszenia Elektryków Polskich
Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych
Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP
Związku Mostowców RP
Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych
Polskiego Komitetu Geotechniki
Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego
Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych

oraz pracownicy bezpośredniej produkcji budowlanej i produkcji związanej z budownictwem w kategoriach kobiet i mężczyzn do 50 lat i powyżej tej granicy wieku, a także kategoria uczestników posiadających licencję zawodniczą.

4. Zgłoszenia imienne zawodniczek i zawodników przyjmowane będą pod następującym adresem:

- pdk@piib.org.pl
- tel.: 017 850 77 05
- fax.: 017 850 77 07

Uczestnictwo w zawodach dla członków PDK OIIB bezpłatne. Pozostałych uczestników mistrzostw obowiązuje wpisowe w wysokości **30.00 zł**.

Ostateczną formą potwierdzenia uczestnictwa w zawodach jest lista uczestników przekazana KU AZS przez PDK OIIB, oraz wpłata wpisowego **do dnia 5 listopada 2008 r.** na konto Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Rzeszowskiej przez pozostałych uczestników zawodów z dopiskiem „Turniej Niepodległości”.

**KU AZS Politechniki Rzeszowskiej:
35 -959 Rzeszów, ul. Poznańska 2 A
Nr konta: 29 1240 2614 1111 0000 3970 2845**

Wprowadza się limit wynoszący ogółem 64 zawodniczek i zawodników.

W kwocie wpisowego: Ciepły posiłek, napoje i przekąski, inne koszty organizacyjne

5. Biuro zawodów

Biuro zawodów zlokalizowane w nowej hali sportowej Politechniki Rzeszowskiej będzie czynne w dniu 11 XI 2008 r. od godz. 8.00.

6. Sprzęt sportowy:

- stoły Donic Persson 25 (zielone)
- piłeczki Donic Coach (białe)

Każdy uczestnik zobowiązany jest posiadać obuwie sportowe nie pozostawiające śladów na wykładzinie hali sportowej i strój sportowy.

7. Weryfikacja techniczna

Weryfikacja Techniczna i losowanie odbędzie się 11 XI 2008 o godz. 9.00

8. Program mistrzostw

- 9.30 Otwarcie zawodów
- 9.45 Rozpoczęcie gier pojedynczych kobiet i mężczyzn
- 13.00 Gorący posiłek
- 13.45 Zwiedzanie laboratoriów, pracowni komputerowych i sal wykładowych Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska
- 15.00 Gry finałowe kobiet i mężczyzn
- ok. 16.30 Zakończenie mistrzostw i spotkanie towarzyskie

Organizacja zawodów przewiduje taki system rozgrywek, który zapewni rozegranie odpowiedniej ilości pojedynków dla wszystkich zawodników, zarówno tych najlepszych jak i pozostałych, którym się nie poszczęści w grach eliminacyjnych.

9. Imprezy towarzyszące

Organizatorzy mistrzostw zapraszają do przyjazdu na zawody nie tylko osoby grające w tenisa stołowego, ale również rodziny zawodników i inne osoby towarzyszące.

Czas przewidziany na gry eliminacyjne można w części spędzić w multikinie „HELIOS”, które znajduje się na terenie miasteczka Akademickiego, można też uczestniczyć w części oficjalnych, wojewódzkich uroczystości **Narodowego Święta Niepodległości**.

Poza tym przewidziane jest, z myślą o przyszłych studentach, zwiedzenie znakomicie wyposażonych laboratoriów, pracowni komputerowych i sal wykładowych Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska.

**Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego
Leszek Kaczmarczyk**

DANMAR COMPUTERS

35-055 Rzeszów, ul. F. Szopena 51, tel. (017) 853-66-72, tel/fax: (017) 852 54 29

<http://www.danmar-computers.com.pl>

e-mail: szkolenia@danmar-computers.com.pl

Szkolenia zewnętrzne

- Oferta szkoleniowa firmy Danmar Computers

Na szkolenia zewnętrzne istnieje możliwość uzyskania dofinansowania, zgodnie z Regulaminem wspierania doskonalenia członków PDK OIIB obowiązującym od 16.04.2008 r. (dostępny na stronie www.inzynier.rzeszow.pl).

Firma Danmar Computers zastrzega sobie możliwość zmiany terminów szkoleń, w zależności od liczby napływających zgłoszeń.

Szczegółowe informacje można uzyskać pod numerem telefonu: 17 853 66 72. Osoba do kontaktu Beata Ceglińska, b.ceglinska@danmar-computers.com.pl

Wszystkie szkolenia prowadzone są przez doświadczonych trenerów. Uczestnicy szkolenia otrzymują profesjonalne materiały szkoleniowe oraz zaświadczenia ukończenia szkolenia. Dla uczestników przewidziany obiad, w przerwach zapraszamy do skorzystania z serwisu kawowego.

Podstawy obsługi komputera wraz z obsługą Internetu

Szkolenie przeznaczone dla osób, które chcą zapoznać się z obsługą komputera od podstaw, jak i dla tych, którzy chcą uzupełnić lub odświeżyć swoją wiedzę. Uczestnik szkolenia zapozna się z podstawowymi programami jak Word, Excel i nauczy się wykorzystywać je w codziennej pracy. Pozna również obsługę Internetu, założy własne konto pocztowe, nauczy się przysyłać i odbierać informacje oraz wyszukiwać je przy pomocy wyszukiwarek.

Termin szkolenia: 03.09 - 06.09.2008 (4 dni, rozpoczęcie godzina 9.00)

Miejsce szkolenia: ul. Szopena 51, pokój nr 216

Koszt szkolenia: 300 zł

MS Project - kurs podstawowy

Szkolenie przeznaczone dla osób rozpoczynających pracę z programem MS Project. Celem szkolenia jest nabycie umiejętności praktycznego stosowania programu MS Project w zarządzaniu projektem.

Termin szkolenia: 08.09.2008 (1 dzień, rozpoczęcie godzina 9.00)

Miejsce szkolenia: ul. Szopena 51, pokój nr 216

Koszt szkolenia: 250 zł

AutoCAD - kurs podstawowy

Szkolenie przygotowuje do podstawowej pracy

z programem AutoCAD, zapoznaje słuchaczy z zagadnieniami dotyczącymi wykorzystania programu AutoCAD w rysowaniu i projektowaniu.

Termin szkolenia: 10.09 - 12.09.2008 (3 dni, rozpoczęcie godzina 9.00)

Miejsce szkolenia: ul. Szopena 51, pokój nr 216

Koszt szkolenia: 400 zł

MS Project - kurs zaawansowany

Szkolenie przeznaczone dla osób, które chcą rozszerzyć swoją wiedzę na temat możliwości programu MS Project. Podczas kursu słuchacze uczą się analizować przebieg projektu na podstawie analiz i raportów.

Termin szkolenia: 22.09 - 23.09.2008 (2 dni, rozpoczęcie godzina 9.00)

Miejsce szkolenia: ul. Szopena 51, pokój nr 216

Koszt szkolenia: 450 zł

AutoCAD - kurs średnio zaawansowany

Szkolenie przeznaczone dla osób, które opanowały program AutoCAD w stopniu podstawowym, posiadają pewną praktykę w komputerowym projektowaniu i chcą poszerzyć swoją wiedzę.

Termin szkolenia: 25.09 - 26.09.2008 (2 dni, rozpoczęcie godzina 9.00)

Miejsce szkolenia: ul. Szopena 51, pokój nr 216

Koszt szkolenia: 350 zł

Kącik elektryka

KOMPATYBILNOŚĆ ELEKTROMAGNETYCZNA

Dziś w kąciku elektryka chciałbym bliżej przypomnieć czytelnikowi zjawisko **kompatybilności elektromagnetycznej**, której poświęcona jest jedna z unijnych Dyrektyw.

Przystąpienie Polski do Unii spowodowało znaczący wzrost zainteresowania problematyką kompatybilności elektromagnetycznej, szczególnie wśród producentów urządzeń elektrycznych jak również wśród osób, które są narażone na niekorzystne oddziaływanie zaburzeń pola elektromagnetycznego pochodzącego od wadliwie wyprodukowanych urządzeń.

Dyrektywa nr 2004/108/WE - kompatybilność elektromagnetyczna - została wprowadzona do stosowania w Polsce Ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. (Dziennik Ustaw nr 82, poz. 556).

Co to jest kompatybilność elektromagnetyczna?

Opierając się na encyklopedycznym opisie tego zjawiska możemy ująć to tak:

Kompatybilność elektromagnetyczna (ang. ElectroMagnetic Compatibility-EMC) jest to zdolność danego urządzenia elektrycznego lub elektronicznego do poprawnej pracy w określonym środowisku elektromagnetycznym i **nieemitowanie zaburzeń pola elektromagnetycznego** zakłócającego poprawną pracę innych urządzeń pracujących w tym środowisku.

Pracę tego urządzenia elektrycznego można by podporządkować następującym kryteriom:

- urządzenie elektryczne nie powoduje swoją pracą zakłóceń pracy innych urządzeń,
- urządzenie elektryczne nie jest wrażliwe na zakłócenia emitowane przez inne urządzenia,
- urządzenie elektryczne nie powoduje zakłóceń w swojej pracy.

Każde urządzenie, którego praca oparta jest na wykorzystywaniu energii elektrycznej jest równocześnie „wytwórca pola

elektromagnetycznego o różnym stopniu natężenia”.

Źródłami wysyłającymi pola elektromagnetyczne mogą być obiekty emitujące fale elektromagnetyczne np. stacje telewizyjne i radiowe, stacje telefonii komórkowej oraz linie energetyczne wysokich, średnich i niskich napięć, stacje transformatorowe, rozdzielnice elektryczne z zainstalowanymi urządzeniami przekształtnikowymi i prostowniczymi.

Suszarka do włosów użytkowana przez naszą sąsiadkę może również być źródłem zakłóceń w pracy naszych urządzeń domowych (np. wpływa niekorzystnie na pracę naszego komputera PC).

Z praktyki budowlanej wiemy, że całe systemy rozprzewodzenia energii elektrycznej po obiekcie wykonane w sposób wadliwy mogą powodować zakłócenia w pracy innych systemów zasilania, np. sieci komputerowej lub instalacjach słaboprądowych.

Szczególnie systemy zasilania energetycznego lub radioelektronicznego z wykorzystaniem wysokich lub bardzo wysokich częstotliwości jest potencjalnym źródłem powstawania zakłóceń.

Przykładowe źródła pola elektromagnetycznego:

a/ szyny i kable średniego i niskiego napięcia zakłóceń stacji trafo,

→ b/linie przesyłowe wysokich napięć.

Pomiary zakłóceń

Jeżeli jednak zakłócenia powstają a my to tylko widzimy, słyszymy lub odczuwamy na własnym organizmie lub w pracy innych urządzeń to te zakłócenia powinniśmy pomierzyć.

W ostatnim okresie powstają w kraju profesjonalne ośrodki badawcze - laboratoria kompatybilności elektromagnetycznej do pomiaru odporności sprzętu elektronicznego i elektrycznego na zakłócenia oraz na emitowanie przez nie zakłóceń.

Takie laboratorium powstało przy Politechnice Rzeszowskiej i jest jedynym takim laboratorium na terenie Polski południowo-wschodniej. W laboratorium tym można badać konkretne urządzenie elektryczne (w tym również rozdzielnice elektryczne) i sprawdzać czy spełniają wymagania zapisane w ustawie o kompatybilności elektromagnetycznej.

Nie wszystkie urządzenia da się zbadać w laboratorium. W laboratorium nie pomierzmy konkretnej stacji transformatorowej i zakłóceń z nią związanych, nie pomierzmy pola elektromagnetycznego pochodzącego od linii wysokiego napięcia czy od przekształtnika częstotliwości zamontowanego w rozdzielnicy niskiego napięcia.

Takie pomiary możemy wykonać na placu budowy stosując szereg specjalistycznych mierników i urządzeń pomiarowych.

Oto niektóre wymagane pomiary, które należy wykonać dla określenia poziomu zakłóceń:

- pomiar dopuszczalnych harmonicznych prądu; wg. PN-EN 61000-3-2,

- pomiar fluktuacji napięcia (zmienności); wg. PN-EN 61000-3-3,
- pomiar natężenia pola elektromagnetycznego,
- pomiar widma.

Do wykonania tych pomiarów można zastosować następujące mierniki:

- tester harmonicznych i fluktuacji FHF 25,
- tester odporności CIT - 10,
- zestaw pomiarowy EMC,
- cęgi absorpcyjne,
- analizatory widma,
- absorbery RF

oraz inne specjalistyczne mierniki, które są dostępne na rynku.

Mierniki tego typu są urządzeniami o wysokim stopniu zaawansowania technologicznego w zakresie wykonywania pomiarów, dlatego nie są tanie i popularne na rynku.

Pomierzone wartości zakłóceń elektromagnetycznych powinny zostać porównane z dopuszczalnymi poziomami tych zakłóceń danym środowisku.

W tym celu należy posługiwać się Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. nr 192 poz. 1883 z dn. 14 XI 2003).

Przeprowadzone badania i obserwacje procesów zachodzących w instalacjach elektrycznych pozwalają na sformułowanie wniosku, że istnieje również ścisła zależność między pojęciem kompatybilności elektromagnetycznej a prądami różnicowymi. Prądy różnicowe pojawiające się w instalacji, prądy upływu do przewodu PE, prądy upływu występujące na obudowach urządzeń, mogą wprowadzać zakłócenia do sieci zasilającej te urządzenia lub do środowiska je otaczającego. Dlatego tak istotne jest instalowanie urządzeń wykrywających te prądy w celu zapobieżenia wprowadzenia zakłóceń do instalacji.

Problematyka kompatybilności elektromagnetycznej jest bardzo szeroką dziedziną szybko rozwijającej się wiedzy na temat współpracy wzajemnej urządzeń oraz ich oddziaływania na środowisko. Opisana w niniejszym artykule problematyka kompatybilności elektromagnetycznej jest próbą zwrócenia uwagi na bardzo istotne problemy techniczne i zdrowotne związane z tym zjawiskiem, na które może napotkać producent lub wykonawca robót elektrycznych czasie realizacji inwestycji.

WYGAŚNIĘCIE, CZY UTRATA WAŻNOŚCI

Marian Pędłowski

W Sejmie rozpoczęto prace nad kolejną nowelizacją Prawa budowlanego. Posłowie proponują wydłużenie terminu, w którym wygasałaby decyzja o pozwoleniu na budowę. W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 37.1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane - *decyzja wygasa, jeżeli budowa nie została rozpoczęta przed upływem 2 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna lub budowa została przerwana na czas dłuższy niż 2 lata*. Projekt poselski przewiduje wydłużenie terminu z dwóch do trzech lat, zaś dla inwestycji celu publicznego - do czterech lat.

Moje spostrzeżenie dotyczy kwestii instytucji prawnej „wygaśnięcia” decyzji o pozwoleniu na budowę. Poselski projekt ustawy podtrzymuje instytucję prawną „wygaśnięcia” decyzji o pozwoleniu na budowę, wprowadzoną ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane. Do 31 grudnia 1994 roku, za rządów ustawy z dnia 24 października 1974 roku - Prawo budowlane, obowiązywała instytucja „**utruty ważności**” decyzji o pozwoleniu na budowę:

Art. 32. 1. Pozwolenie na budowę traci ważność, jeżeli budowa:

- 1) nie została rozpoczęta w ciągu dwóch lat od daty wydania pozwolenia lub w terminie ustalonym w pozwoleniu,*
- 2) została przerwana na czas dłuższy niż dwa lata.*

Różnica jest zasadnicza. Zapis o tym, iż decyzja „traci ważność” oznacza, iż po spełnieniu określonych przesłanek prawnych i stanu faktycznego, **decyzja traci byt prawny Z MOCY PRAWA.**

„Wygaśnięcie” decyzji nie następuje z mocy prawa.
- *Oznacza to stosowanie w takim przypadku art. 162 § 1 pkt 1 k.p.a. - stwierdzenia wygaśnięcia decyzji przez właściwy organ. Zgodnie z art. 162 § 3 k.p.a. takie stwierdzenie następuje w drodze decyzji administracyjnej* - Prawo budowlane - Komentarz - Robert Dziwiński, Paweł Ziemiński (Dom Wydawniczy ABC). Identyczne twierdzenie zawiera Prawo budowlane - Komentarz - Sławomira Serafina (Krótkie komentarze Becka).

W moim przekonaniu, instytucja „utruty ważności” z mocy prawa jest lepszym rozwiązaniem, przede wszystkim

czytelny i nie budzący żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Argumentem przemawiającym za powrotem do takiego rozwiązania jest fakt, iż instytucja utraty ważności z mocy prawa, była zwarta również w ustawie z dnia 31 stycznia 1961 roku - Prawo budowlane:

Art. 41. 1. Pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego traci ważność, jeżeli:

- 1) budowa lub rozbiórka nie została rozpoczęta w ciągu dwóch lat lub w terminie ustalonym w pozwoleniu,*
 - 2) budowa lub rozbiórka została przerwana na czas dłuższy niż dwa lata lub nie została zakończona w terminie wskazanym w pozwoleniu,*
 - 3) samowolnie odstąpiono od istotnych warunków pozwolenia.*
- 2. Rozpoczęcie albo wznowienie budowy lub rozbiórki w przypadkach określonych w ust. 1 może nastąpić po uzyskaniu nowego pozwolenia na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego.*

Powiem więcej, instytucję utraty ważności pozwolenia na budowę z mocy prawa, zawierało pierwsze polskie prawo budowlane tj. ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli:

Art. 351. Udzielone pozwolenie traci swoją ważność, jeżeli w ciągu dwóch lat od udzielenia pozwolenia roboty nie zostały rozpoczęte lub po rozpoczęciu przez dwa lata były zawieszone.

Dlaczego więc nie powrócić do sprawdzonej instytucji prawnej, obowiązującej ponad 66 lat, nie budzącej żadnych wątpliwości prawnych.

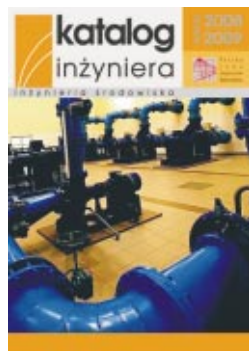
Moją sugestią przesłałem posłowi Zbigniewowi Rynasiewiczowi z nadzieją, iż spotka się ze zrozumieniem, a dalsze prace legislacyjne nad poselskim projektem ustawy, pójdą w kierunku przywrócenia instytucji „utruty ważności” pozwolenia na budowę z mocy prawa. Na jak długo, w świetle zapowiedzi o zamiarze likwidacji pozwoleń na budowę - trudno przewidzieć.

NOWE KATALOGI DLA CZŁONKÓW PIIB

Wydawnictwo Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa Sp. z o.o. wydało po raz pierwszy w 2007 r. „KATALOG INŻYNIERA Budownictwo Ogólne” zawierający przegląd materiałów budowlanych dla inżynierów branży budownictwo ogólne. Katalog ten ma też swoją elektroniczną wersję i jest dostępny na stronie internetowej www.kataloginzyniera.pl

„KATALOG INŻYNIERA Budownictwo Ogólne” jest to kolejne wydanie katalogu, zawiera informacje na temat materiałów budowlanych ze szczególnym uwzględnieniem parametrów technicznych prezentowanych produktów.

Publikacja o formacie A5, około 500 stron, ukaże się w IV kwartale 2008 r. w ilości 30 tysięcy egzemplarzy. Zamówiony katalog zostanie wysłany pocztą na przełomie grudnia 2008 r. i stycznia 2009 r. na koszt wydawcy, na adres podany w formularzu zamówienia.

„KATALOG INŻYNIERA Inżynieria Środowiska” poświęcony tematyce grzewczej, wodociągowej, kanalizacyjnej, ochronie środowiska, wentylacji i klimatyzacji. Katalog zawiera opisy materiałów, urządzeń i technologii dostępnych na polskim rynku. Publikacja o formacie A5, około 250 stron, ukaże się w III kwartale 2008 r. w ilości 15 000 egzemplarzy.

Zamówiony katalog zostanie wysłany pocztą na przełomie września i października 2008 r. na koszt wydawcy, na adres podany w formularzu zamówienia.

Publikacje są w 100% bezpłatne dla członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

FORMULARZ ZAMÓWIENIA na oba katalogi jest dostępny poprzez stronę portalu www.inzynier.rzeszow.pl w zakładce - Wydawnictwa Izby - PIIB, lub na stronie www.formularze.inzynierbudownictwa.pl

V SPRAWOZDAWCZY ZJAZD PODKARPACKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY ARCHITEKTÓW

V Sprawozdawczy Zjazd Podkarpackiej Okręgowej Izby Architektów odbył się w dniu 28 marca 2008 r., w Bibliotece Uniwersyteckiej w Rzeszowie. Gośćmi Zjazdu byli: A. Kasprzak - Polska Izba Architektów, W. Pankiewicz - wiceprzewodniczący Okręgowej Izby Urbanistów z siedzibą w Katowicach oraz Jerzy Kerste, przewodniczący Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, który przekazał Koleżankom i Kolegom Architektom serdeczne pozdrowienia od braci budowlanej i zaproponował dziedziny współpracy obu samorządów zawodowych.

Zjazd przyjął sprawozdania organów statutowych, udzielił absolutorium Okręgowej Radzie za rok 2007 oraz wytyczył kierunki działania w roku 2008.

Tradycyjnie, uroczystie wręczono listy gratulacyjne nowym członkom, którzy uzyskując uprawnienia budowlane z zakresu architektury w minionym 2007 r. spełnili podstawowy warunek przystąpienia do Izby.

j.a.k.

Prezydium Zjazdu: K. Degórski, A. Kardyś, E. Herman, E. Kopycińska. Z lewej strony siedzi przewodnicząca POIA - B. Knotz-Beda.

TARGI BUDOWNICTWA wiosenna edycja

W dniach **7-9 marca 2008 r.** w Hali Widowiskowo-Sportowej „**PODPROMIE**” w Rzeszowie odbyła się wiosenna edycja największych na Podkarpaciu **Targów Budownictwa, Wyposażenia Wnętrz i Ogrodów** oraz **Targów Nieruchomości**.

Targi odwiedziło około 20 tys. osób i były one okazją do zapoznania się z ofertą ponad 300 firm - producentów i dystrybutorów materiałów budowlanych, wykończeniowych i instalacyjnych, mebli oraz elementów wyposażenia wnętrz i ogrodów. Ekspozycje zlokalizowane zostały na trzech poziomach hali „**PODPROMIE**” (blisko 7000 m²) oraz na jej terenach zewnętrznych.

Wśród Wystawców znalazły się zarówno czołowe przedsiębiorstwa z Podkarpacia jak i wiele znanych w Polsce i zagranicą firm.

Podkarpackie Targi Budownictwa Wyposażenia Wnętrz i Ogrodów adresowane były do osób, które planują budowę, budują, remontują lub adaptują domy i mieszkania, a także aranżują wnętrza lub ogród. Oferta targowa skierowana była również do tych, którzy zadają sobie pytanie, na co przeznaczyć swoje fundusze. Czy rozpocząć budowę, czy kupić gotowy dom lub mieszkanie?

Dlatego równolegle z Targami Budownictwa, Wyposażenia Wnętrz i Ogrodów odbyły się **Podkarpackie Targi Nieru-**

chomości, w ramach których przedstawiona została bogata oferta zarówno rynku pierwotnego, jak i wtórnego, instytucji kredytujących zakup nieruchomości oraz firm ubezpieczeniowych.

Wystawcy już tradycyjnie przygotowali dla zwiedzających atrakcyjne oferty cenowe na zakup materiałów budowlanych oraz liczne promocje targowe. Wystarczyło tylko odwiedzić ich stoisko na targach i złożyć odpowiednie zamówienie. Oprócz tego na zwiedzających czekały liczne konkursy, w których można było wygrać atrakcyjne nagrody.

Po raz kolejny dla Wystawców zorganizowany został podczas targów konkurs o **Złoty Medal Podkarpackiego Rynku Budowlanego**. Celem konkursu było wyłonienie i nagrodzenie najlepszych materiałów i technologii oferowanych na targach. Patronat merytoryczny nad konkursem sprawowała Kapituła Konkursu, w skład której wchodził przedstawiciele: PZITB, PZITS, SARP, MTR.

Po szczegółowej analizie dostarczonych materiałów, przeglądzie ekspozycji i prezentacji przez wystawców wyrobów zgłoszonych do konkursu, Kapituła Konkursu postanowiła przyznać niżej wymienionym firmom **Złote Medale Podkarpackiego Rynku Budowlanego**:

1. ACV Polska Sp. z o.o. Włocławek reprezentowana przez Podkarpackie Centrum Materiałów Budowlanych Sp. z o.o. w Rzeszowie **za gazowy kocioł HEAT MASTER 25 TC**
2. AQUATHERM - POLSKA Jacek Ligaszewski Warszawa **za**

CLIMASYSTEM - Registry do ogrzewania ściennego do współpracy z systemami energii odnawialnej

3. SAWE Wojciech Sikora Rzeszów za **Prefabrykowane Konstrukcje Drewniane łączone za pomocą płytek kolczastych**
4. Zakład Przetwórstwa Szkła „LUB GLASS” Arkadiusz Łajca Lublin za **podłogę i stopnie szklane oraz meble szklane**
5. BLACK & DECKER GmbH Sp. z o.o. o/Polska Warszawa reprezentowana przez METALZBYT POLSKA Sp. z o.o. za **wiertnicę diamentową DEWALT**.

693 NUMERY PESEL

Na dzień 15 maja br. brakuje w bazie 693 numery PESEL. W dalszym ciągu zwracamy się z prośbą do osób zrzeszonych w PDK OIIB, numery członkowskie z końcówką 01 i 02 - o przekazywanie swoich numerów PESEL (w momencie przyjmowania Państwa do izby druki nie zawierały tej pozycji).

Informacje prosimy przesyłać w formie pisemnej na adres e-mail: pdk@piib.org.pl lub dzialczlonkowski@pdk.piib.org.pl, fax 17/ 850 77 07 lub pocztą na adres: Słowackiego 20, 35-060 Rzeszów, lub telefonicznie tel. 017 8507 705 w. 21 lub 29

Ponadto Komisja postanowiła przyznać niżej wymienionym firmom **DYPLOM -WYRÓŻNIENIE**:

1. LTB System Leniar, Teter Sp. Jawna Rzeszów Autoryzowany Partner Handlowy firmy „MS więcej niż OKNA” za **okno TYTANOWE termo z innowacyjnym systemem wzmocnień termicznych MS oraz szybą supertermo $U=0,6 \text{ W/m}^2 \text{ K}$**
2. EMKA - REKUPERATORY M. D. KOSOWSKI SP. J. Wrocław reprezentowana przez F.H.U. SOLAR ENERGY Tomasz Mazur Łańcut za **Rekuperator ComfoAir 350 z wymiennikiem entalpicznym COMFOHYGRO**
3. P.P.H.U. „ERGOBUD” Sp. z o.o. Warszawa za **kształtki wieńcowe KZE i KWE**
4. Balex Metal Sp. z o.o. Bolszewo Oddział Rzeszów za **Typoszereg hal ZET o konstrukcji stalowej**
5. SOREX S.C. T. Sobolewski, J. Przeorek Pieszyce za **Typoszereg zginarek dekarskich typu ZRS 1150 - 3150**

6. Zakład Budowy Kotłów „BUD-KOT” Mirosław Śliwa Pleszew za **kocioł grzewczy typu „VITORET - 25” z palnikiem retortowym**
7. AQUAPOL POLSKA CPV Krzysztof Tabiś Świebodzice za **AQUAPOL - Bezinwazyjny System Osuszania Murów**
8. Firma KIM Karina Kania Rzeszów za **Piec nadmuchowy LENNOX - TYP G61MPVT kondensacyjny - najwyższa jakość spalania**
9. HUFARD OPTOLITH BAUPRODUKTE POLSKA Sp. z o.o. Częstochowa za **drobnoziarnisty tynk wapienny KFI**
10. „OKNOPLAST” Kosiński Witold Łańcut za **Okno Ideal 6000 Passiv - Haus**

Już dziś, serdecznie zapraszamy do udziału w kolejnych edycjach **Targów Budownictwa, Wyposażenia Wnętrz i Ogrodów oraz Targów Nieruchomości** będących największym wydarzeniem wystawienniczym na Podkarpaciu i jednym z największych w Polsce.

Organizator: MTR Międzynarodowe Targi Rzeszowskie

STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW KOMUNIKACJI RP ODDZIAŁ W RZESZOWIE

ul. Kopernika 1, 35-069 Rzeszów

tel./fax biuro (0-17) 85-20-557, GSM (Prezes) 0-604-060-577

e-mail: rzeszow@sitk.org.pl

www.sitk-rzeszow.pl

DOROCZNE ZEBRANIE SPRAWOZDAWCZE

w Oddziale SITK w Rzeszowie

Tadeusz Pasierb

W dniu 28 marca br. w rzeszowskim Oddziale SITK odbyło się kolejne w XXIV kadencji zebranie sprawozdawcze. Uczestniczyło w nim 48. przedstawicieli klubów.

Obszerne sprawozdanie z działalności Oddziału, za rok 2007, przygotował sekretarz Oddziału kol. Marian Sulencki, a uzupełnił je prezes Edward Ludera. W swoich wystąpieniach zwrócili uwagę na niektóre ważniejsze aspekty działalności w 2007 roku, omówione szczegółowo w dostarczonym wcześniej sprawozdaniu.

Stan osobowy Oddziału uległ nieznacznemu powiększeniu w stosunku do roku poprzedniego i obecnie wynosi 293 członków indywidualnych, zrzeszonych w 18. klubach działających na terenie woj. podkarpackiego i małopolskiego. Wyraźnie zaznaczyła się tendencja w kierunku odmładzania się składu osobowego dzięki coraz liczniejszym przyjęciom młodzieży po studiach, głównie w branży drogowej i mostowej. Pozytywne tendencje odnotowano również w zakresie opłacania składek członkowskich (składka od 2006 r. - 8,00 zł). Zwiększyła się również liczba członków wspierających z 18 w 2006 r. do 24. Sukcesem zakończyły się długotrwałe starania o uruchomienie kolejnej branży w Oddziale - we wrześniu ub. roku został powo-

łany Klub Infrastruktury Lotniczej przy Porcie Lotniczym w Jasionce.

Pozytywnie oceniono współpracę na linii Zarząd Oddziału - koła i kluby oraz funkcjonujące od lat formy działalności merytorycznej, jak również życia towarzyskiego.

W zakresie działalności szkoleniowej podkreślono, że wzrosła (o ponad 100% w stosunku do roku 2006), liczba osób przeszkolonych na różnego rodzaju kursach i seminariach. Ogółem przeszkolono 793 osoby na 28 kursach. Oddział był również organizatorem 6 seminariów w ramach Transport-Biznes-Klubu SITK - głównie o tematyce drogowej i zamówień publicznych. Zabrakło nam w roku 2007 współpracy w zakresie szkolenia z PDK OIIB w Rzeszowie.

W ramach działalności gospodarczej w 2007 roku zrealizowano 75 zleceń z branż drogowo-mostowej, kolejowej i samochodowej.

Oddział wypracował wysiłkiem ostatnich lat stałą formułę organizowania dorocznego konkursu pod nazwą: „Budowa drogowo-mostowa w woj. podkarpackim”. W roku 2007 rozstrzygnięta została już VI edycja konkursu „Drogowo-mostowa budowa roku 2006 w woj. podkarpackim” pod

- patronatem honorowym Zygmunta Cholewińskiego Marszałka Województwa Podkarpackiego. Patronat medialny nad konkursem przyjęły ogólnopolskie miesięczniki: DROGOWNICTWO - redagowany przez ZK SITK i Magazyn AUTOSTRADY - wydawnictwo „Elamed”. Po raz pierwszy do oceny w konkursie zostało zgłoszonych 10 budów drogowo-mostowych inwestycyjnych i modernizacyjnych przez 6 firm drogowych z terenu województwa podkarpackiego.

Na zakończenie kol. Sulencki przypomniał, że ubiegły rok był dla naszego Oddziału rokiem szczególnym, gdyż 60 lat temu w dniu 30 kwietnia 1947 r. został powołany Tymczasowy Zarząd Oddziału SITK w Rzeszowie. Decyzją Zarządu Oddziału uroczystości jubileuszowe odbyły się w dniach 3-4 października 2007 r. Przygotowanie do uroczystych obchodów tej rocznicy wiązało się z dużym wysiłkiem organizacyjnym, zbiegło się między innymi w z opracowaniem i wydaniem kolejnej części monografii Oddziału.

Po wysłuchaniu sprawozdań Komisji Rewizyjnej i Sądu Koleżeńskiego dyskusja nad sprawozdaniem Zarządu Oddziału skupiła się m. in.:

- na spełnieniu przez Zarząd Krajowy SITK wymogu rejestracji statutu Stowarzyszenia - w lutym br. został zarejestrowany również statut naszego Oddziału, co zobowiązuje nas do dostosowania w najbliższej przyszłości do nowego statutu wszystkich regulaminów organizacyjnych,
- postulowano o wyodrębnienie w wykazie specjalności rzeczoznawców specjalności „Bezpieczeństwo w ruchu drogowym”,
- nawiązując do informacji o powołaniu na Politechnice

Rzeszowskiej Zakładu Dróg i Mostów, zwrócono uwagę, że w wyniku dotychczasowego tempa szkolenia kadr mostowców nastąpiło pewne zachwianie równowagi na niekorzyść drogowców, o których na naszym terenie jest coraz trudniej,

- pozytywnie oceniono dotychczasową formułę organizowania „czwartków klubowych” - przypomniano zebranym kalendarz czwartków zaplanowany już do września br. oraz zasady uczestnictwa w czwartkach wyjazdowych, zachęcono do aktywnego udziału, a także do proponowania tematyki na dalsze terminy,
- wysoko oceniono współdziałanie z Transport - Biznes - Klubem SITK,
- podkreślano brak współpracy z PDK OIIB w zakresie działalności szkoleniowej w naszych branżach,
- poruszono sprawy funkcjonowania DT NOT w Rzeszowie, a szczególnie brak sali konferencyjnej, która przy wsparciu PDK OIIB mogłaby poprawić wizerunek całego środowiska inżynierskiego w Rzeszowie.

Zebranie sprawozdawcze przyjęło uchwałę Komisji Rewizyjnej Oddziału, która w oparciu o zarejestrowany statut zatwierdziła sprawozdanie merytoryczne i bilans oddziału SITK w Rzeszowie.

Zebranie zaakceptowało wniosek Komisji Rewizyjnej o przekazanie na działalność statutową nadwyżki finansowej wypracowanej w roku 2007.

Po zakończeniu zebrania wszyscy uczestnicy zostali zaproszeni do zwiedzenia nowooteartej w br. podziemnej trasy turystycznej - rzeszowskich piwnic, pod rzeszowskim rynkiem.

Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa
Oddział w Rzeszowie
35-060 Rzeszów, ul. PCK 2, tel. 017 862 41 35, tel./fax 852 13 89
e-mail: rzeszow.pzitb@neostrada.pl

WALNE ZGROMADZENIE DELEGATÓW PZITB ODDZIAŁ W RZESZOWIE

Uczestnicy i goście Walnego Zgromadzenia Delegatów Oddziału PZITB w Rzeszowie.

Dnia 28 marca 2008 roku w siedzibie Oddziału PZITB w Rzeszowie przy ulicy PCK odbyło się Walne Zgromadzenie Sprawozdawczo-Wyborcze Delegatów, na które oprócz delegatów przybyli także zaproszeni goście: przedstawiciel władz krajowych PZITB - T. Durak, przewodniczący Rady Wojewódzkiej Naczelnej Organizacji Technicznej w Rzeszowie - J. Dobrzański, prezes Rzeszowskiego Oddziału Stowarzyszenia Elektryków Polskich - J. Rusin, prezes Rzeszowskiego Oddziału Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych - W. Szymański, Prezes Rzeszowskiego Oddziału Stowarzyszenia Architektów Polskich - J. Łukasiewicz i

przewodniczący Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa Jerzy Kerste.

Minutą ciszą uczczono pamięć zmarłych kolegów: Tadeusza Winnickiego, Adama Tarnawskiego, Władysława Łakoty, Stanisława Jacha.

Walne zgromadzenie było okazją do wyróżnienia osób szczególnie aktywnych w pracy na rzecz Stowarzyszenia. Odznaczenia honorowe PZITB przyznane przez Zarząd Główny otrzymali: Irena Kurowska-Stypuła, Zbigniew Plewako, Małgorzata Babicka-Poloczek - złote odznaczenia; Marek Bajerałaj, Aleksander Szluz srebrne odznaczenia.

→ Przewodniczący PZITB wręczył także nagrody Oddziału. Otrzymali je: Józef Bosek, Edward Gala, Jerzy Styś, Lucjan Ślęczka.

Podczas obrad podsumowano działalność Rzeszowskiego Oddziału Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa w kadencji 2005-2008. Sprawozdanie złożył dotychczasowy przewodniczący Adam Jakóbczak. Najistotniejsze jego treści prezentujemy w punktach.

Działalność wewnątrzorganizacyjna

- W okresie sprawozdawczym Zarząd Oddziału, obok systematycznego przyjmowania nowych członków, zmuszany był rokrocznie rozstawać się z tymi, którzy nie wykazywali od lat żadnego zainteresowania członkostwem i działalnością Oddziału - na dzień 31.12.2007 r. rzeszowski Oddział PZITB liczył 136 członków i zmniejszyła się w ciągu dwóch lat o 61 osób. Niewielkie zainteresowanie zarówno kierownictw nowopowstałych przedsiębiorstw związanych z budownictwem jak również zatrudnionej w nich kadry inżynierskiej, organizowaniem kół zakładowych spowodowało wytyczenie przez Zarząd Główny oraz Krajowy Zjazd Delegatów celów prowadzących do aktywizacji młodej kadry technicznej poczynając od ostatnich lat studiów. Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze Koła przy Politechnice Rzeszowskiej pozwala mieć nadzieję, że dotychczasowa sytuacja w tym zakresie ulegnie poprawie. Zdecydowanie większe zainteresowanie obserwujemy członkostwem zbiorowym, określonym w Statucie jako „Członkostwo Wspierające”, które w Oddziale Rzeszowskim należy do najbardziej rozwiniętych w kraju. W okresie kadencji 2005-2008 ilość członków wspierających przedstawiała się następująco: w 2005 r. - 12; w 2006 r. - 11; w 2007 r. - 10.
- Działania integrujące środowisko inżyniersko-techniczne podejmowane są przede wszystkim przez poszczególne koła.
- W okresie kadencji w ramach pomocy samokoleżeńskiej udzielono łącznie 18 zapomóg na kwotę 5150 zł, w tym: 14 zapomóg losowych i 4 zapomogi pośmiertne.
- Organizowane były także wyjazdy zawodowo-turystyczne na Węgry i Słowację przez koło krośnieńskie przy finansowym wsparciu Oddziału.
- Informacje o działalności Związku można było odnaleźć w Biuletynie Informacyjno-Technicznym wydawanym kwartalnie (numery 3 i 4 zostały złączone). Biuletyn zyskał bardziej atrakcyjną formę.
- Kontynuowano gromadzenie materiałów do wydawnictw „Historia budownictwa na Podkarpaciu w minionym 50-leciu” oraz „Historia Oddziału Rzeszowskiego PZITB”, którego wydanie planujemy z okazji 60-lecia istnienia Oddziału.
- „Spotkania czwartkowe” o charakterze szkoleniowo-informacyjnym, podczas których koledzy, głównie pracownicy nauki Politechniki Rzeszowskiej, rzeczoznawcy

i projektanci o dużym doświadczeniu zawodowym oraz przedstawiciele firm specjalistycznych prezentują zarówno nowatorskie rozwiązania techniczne i technologiczne jak również informacje o ciekawych obiektach realizowanych na świecie.

Działalność promocyjna

- Organizowanie corocznego konkursu „Budowa Roku Podkarpacia”. W minionej kadencji podsumowano konkurs 2004, przeprowadzono konkursy 2005 i 2006, przygotowano podsumowanie konkursu 2007. W trzech konkursach 2004, 2005, 2006 zakwalifikowano do finału 38 obiektów.

Nagrodzono łącznie:

- statuetką za I miejsce i tytułem „Budowa Roku Podkarpacia” - 11 obiektów
- medalem za II miejsce - 16 obiektów
- plakietką za III miejsce - 8 obiektów
- wyróżniono - 3 obiekty

Podstawowym celem i efektem tych konkursów jest promocja podkarpackich jednostek projektowych, inwestorskich i wykonawczych, a także samego regionu poprzez ukazywanie nowych, atrakcyjnych obiektów zrealizowanych w pięknym krajobrazie Podkarpacia.

- Konkurs prac dyplomowych uczniów średnich szkół budowlanych organizowany od 15 lat, po raz ostatni miał miejsce w 2005 roku.

Do oceny przedstawiono 11 prac. Przyznano: 2 pierwsze nagrody, 2 drugie, 2 trzecie oraz 5 wyróżnień

Zmiana programu nauczania w tych szkołach oraz odejście od wykonywania prac dyplomowych spowodowały zaniechanie tej formy współzawodniczenia i wyróżnienia absolwentów.

- Konkurs Prac Dyplomowych absolwentów kierunku Budownictwo na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Rzeszowskiej.

Zgodnie z regulaminem tego konkursu kwalifikowane są do niego najlepsze prace wg oceny władz Wydziału. Obrony prac odbywają się w ciągu całego roku i wybranie najlepszych prac w tym czasie nie zawsze jest realne. W związku z tym w tej kadencji konkurs ten odbył się dwukrotnie. Do pierwszego, rozstrzygniętego w dniu 21.12.2005 r. zakwalifikowano 6 prac, do konkursu dopuszczono 6 prac.

Drugi konkurs rozstrzygnięto 29.06.2007 r. zakwalifikowano 8 prac, do konkursu dopuszczono 7 prac.

Działalność gospodarcza

Zgodnie z § 75 i 76 Statutu PZITB Oddział prowadzi działalność gospodarczą, związaną z celami Związku jako działalność niewyodrębnioną. Odpowiadając na zapotrzebowanie jednostek i osób związanych z budownictwem, świadczymy usługi wypracowując środki finansowe niezbędne dla realizacji innych celów statutowych wymagających takich środków.

Działalność gospodarczą w minionej kadencji PZITB prowadził w formach:

- szkoleń, w tym szkoleń przygotowujących do egzaminu na uprawnienia budowlane i szkoleń specjalistycznych,
- seminariów szkoleniowo-promocyjnych,
- działalności rzeczoznawczej,
- usług technicznych z zakresu budownictwa,
- sprzedaży projektów, katalogów i innych wydawnictw z zakresu budownictwa,
- wynajmu lokali biurowych i sali konferencyjnej.

W dyskusji poruszono wiele aktualnych zagadnień związanych z aktualną sytuacją i przyszłością PZITB. Walne Zgromadzenie PZITB wytyczyło kierunki działania na następną kadencję.

Podczas obrad wybrano nowe władze PZITB Oddział w Rzeszowie, w składzie:

Zarząd Oddziału:

Adam Jakóbczak - przewodniczący

Adam Reichart

Alicja Róg

Bogusław Uchman

Eugeniusz Porzuczek

Szczepan Woliński

Edward Gala

Roman Lis

Danuta Pazdro

Komisja Rewizyjna:

Halina Hess

Jan Kuna

Janusz Pasternak

Jerzy Styś

Bronisław Czyż

Sąd Koleżeński:

Piotr Wojtan

Ewa Sobierajska

Jan Kupiec

Delegaci na Krajowy Zjazd:

Adam Reichart

Adam Jakóbczak

Edward Gala

Danuta Pazdro - zastępca delegata

Józef Ślaczka- zastępca delegata

KONFERENCJA W CZUDCU

Zespół Szkół w Czudcu w dniach 25-26 kwietnia gościł nauczycieli szkół budowlanych na konferencji organizowanej w ramach „Programu rozwoju kształcenia zawodowego w województwie podkarpackim”. Organizatorami konferencji byli: Kuratorium Oświaty w Rzeszowie, Podkarpackie Centrum Edukacji Nauczycieli, Zespół Szkół w Czudcu, Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa O/Rzeszów.

Konferencje rozpoczęła ciekawa prezentacja gospodarzy, którzy przedstawili swoje osiągnięcia, aktywne metody kształcenia, pomysły na promowanie szkół budowlanych i współpracę z firmami w ramach praktyk zawodowych. Duże zainteresowanie wzbudziły modułowe programy do specjalizacji zawodowej oraz dydaktyczna gra planszowa opracowana przez uczniów technikum budowlanego pod kierunkiem mgr inż. Barbary Rusinek.

W kolejnym punkcie programu konferencji wystąpił Przewodniczący Podkarpackiej Okręgowej Izby Inżynierów i Techników Budownictwa dr inż. Jerzy Kerste, który przybliżył obowiązujące przepisy dotyczące roli techników budownictwa w procesie budowlanym oraz możliwości sprawowania przez nich samodzielnych funkcji technicznych i przedstawił zakres współpracy Izby ze szkołami budowlanymi.

W ramach konferencji zorganizowano seminarium „Nowoczesne technologie produkcji okien dachowych FAKRO. Praktyczny pokaz montażu”. Było to seminarium szkoleniowe PZITB O/Rzeszów z cyklu nowe technologie budowlane obejmujące prelekcję przedstawiciela firmy FAKRO oraz praktyczny pokaz.

Ponieważ pogoda dopisała, montaż okna połaciowego ekipa firmy FAKRO wykonała na dziedzińcu przed szkołą.

(jk)

(ran)

INWESTYCJE DROGOWE 2008-2013

Jest szansa, że nasze wieloletnie marzenia o podróżowaniu po dobrych, szybkich i bezkolizyjnych drogach mogą się wkrótce ziścić. Pod warunkiem oczywiście, że nie zmienią się rządowe plany i priorytety, a co do tych nigdy pewności nie ma. Patrząc jednak na coraz liczniejsze place budów drogowych trudno nie mieć nadziei, że EURO 2012 będzie dla nas i dla naszych polskich dróg historycznym przełomem.

Jak podaje Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, w latach 2008-2012 zadania w zakresie rozwoju podstawowej sieci drogowej będą koncentrować się na:

- Stworzeniu sieci autostrad o łącznej długości ok. 1779 km (w tym odcinki budowane w systemie Partnerstwa Publiczno-Prywatnego);
- Stworzeniu sieci dróg ekspresowych o łącznej długości ok. 2274 km;
- Wzmacnianiu nośności dróg krajowych do 115 kN/oś;
- Budowie 54 obwodnic drogowych w miejscowościach dotkniętych wysoką uciążliwością ruchu tranzytowego z zachowaniem dbałości o ochronę tych obejść przed nową zabudową;
- Przebudowie odcinków dróg krajowych pod kątem poprawy bezpieczeństwa ruchu, w tym uruchomienie programu „uspokojenia ruchu” na przejściach dróg przez małe miejscowości oraz na jednopoziomowych skrzyżowaniach z koleją (przejazdy);
- Poprawie warunków przejazdu dla ruchu tranzytowego i obsługi ruchu w obszarach metropolitalnych i dużych miastach;
- Poprawie stanu utrzymania dróg krajowych, tak by w 2013 roku 75% sieci dróg krajowych znajdowało się w stanie dobrym, a 10% w stanie dostatecznym.

Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2008-2012 finansowany będzie ze środków UE i opiewa na kwotę ponad 121 000 mln zł (wydatkowane w latach 2005-2015). Wydatki zapewniają rozwój sieci dróg krajowych na kwotę 104 721 mln zł (w tym dróg ekspresowych i autostrad).

Wydatki zaplanowane w Programie na lata 2008-2012 obejmują wszystkie, zarówno inwestycyjne związane z budową i modernizacją dróg krajowych, jak też związane z utrzymaniem i zarządzaniem siecią dróg krajowych będących w zarządzie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Finansowanie zadań inwestycyjnych prowadzonych w latach 2004-2013, zrealizowanych i planowanych do realizacji, podzielono na następujące kategorie:

- autostrady - wydatki na kwotę 4575,20 mln zł;
- drogi ekspresowe - wydatki na kwotę 5279,70 mln zł;
- obwodnice - wydatki na kwotę 676,00 mln zł;

- wzmocnienia i przebudowy - wydatki na kwotę 838,10 mln zł;

Razem wydatki opiewają na kwotę 11 369,00 mln zł, w której zawierają się zrealizowane dotychczas 4 obwodnice na łączną kwotę 229,00 mln zł

Tyle danych ogólnych. Dla nas, mieszkańców Podkarpacia priorytetową inwestycją do 2012 r. jest m.in. **autostrada A-4**, biegnąca od granicy polsko-niemieckiej, tj. od przejścia granicznego w Jędrzychowicach przez Krzyżową - Legnicę - Wrocław - Opole - Gliwice - Katowice - Kraków - Tarnów - Rzeszów, do Korczowej, czyli przejścia na granicy polsko-ukraińskiej. Budowa autostrady A-4 daje szansę na uaktywnienie zubożałego pod względem gospodarczym terenu Podkarpacia. Nie bez znaczenia jest także, że powstanie autostrady wiązać się będzie ze zmniejszeniem ruchu na istniejącej drodze krajowej nr 4. Zakres robót przy autostradzie obejmować będzie wykonanie drogi 2- jezdniowej, 4-pasowej wraz z budową obiektów inżynierskich, węzłów, miejsc obsługi podróżnych, punktów poboru opłat, przebudową kolidującej infrastruktury technicznej oraz budową dróg dojazdowych dla zapewnienia połączeń lokalnych oraz urządzeń ochrony środowiska

Na Podkarpaciu w latach 2010-2012 zbudowane zostaną dwa odcinki autostrady A-4.

Pierwszy to Tarnów - Rzeszów o długości 68 km, który przebiegać będzie na północ od Pilzna, Dębicy, Ropczyc i Sędziszowa. Drugi odcinek Rzeszów - Korczowa o długości 87 km przebiegać będzie na północ od Łańcuta i Przeworska, dwukrotnie skrzyżuje się z drogą szybkiego ruchu E-40, raz między Przeworskiem i Jarosławiem, po raz drugi między Przemyślem i Radymnem. Łączna długość obu odcinków autostrady A-4 wnieśnie 155 km, a koszt jej budowy winien się zamknąć kwotą: 3728,0 mln zł.

Przebieg trasy autostrady przedstawia mapka (s. 33).

Drugą, nie mniej ważną dla naszego regionu inwestycją jest **budowa drogi ekspresowej S-19** na odcinku Stobierna - Lutoży - Barwinek o długości 89 km. Wartość realizacji: 1000,00 mln zł (mapka na s. 33, odcinek oznaczony kolorem niebieskim).

Odcinek Białystok - Międzyrzec Podlaski - Lubartów - Kraśnik - Stobierna realizowany będzie do roku 2014.

Zakres robót obejmuje wykonanie docelowo drogi 2-jezd-

Autostrada A-4

Droga ekspresowa S-19

Droga ekspresowa S-74

- niowej, 4-pasowej wraz z budową obiektów inżynierskich, węzłów, miejsc obsługi podróżnych (MOP), przebudową kolidującej infrastruktury technicznej oraz **budową odcinka drogi krajowej 19 - tzw. łącznika** - łączącej obwodnicę północną Rzeszowa z drogą ekspresową S-19 i drogą krajową 4. Wykonanie tej inwestycji pozwoli na połączenie Rzeszowa z drogą ekspresową S-19 i autostradą A-4 od północy w węźle Rzeszów Wschód oraz drogą krajową nr 4, tworząc obwodnicę Rzeszowa. Rozwiąże to niewątpliwie problemy komunikacyjne miasta jeśli idzie o ruch tranzytowy na linii północ - południe oraz wschód - zachód.

Inwestorem odcinka poza miastem o długości ok. 1,45 km będzie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad O/Rzeszów, natomiast inwestorem odcinka miejskiego, długości 2,62 km będzie Gmina Miasto Rzeszów. Na projektowanym odcinku przewiduje się wykonanie drogi 2-jezdniowej, 4-pasowej, wraz z budową obiektów inżynierskich, przebudową kolidującej infrastruktury technicznej oraz budową dróg dojazdowych dla zapewnienia połączeń lokalnych oraz urządzeń ochrony środowiska.

Powyższe inwestycje ujęte zostały w ramy programów operacyjnych: „Infrastruktura i Środowisko i Rozwój Polski Wschodniej” na lata 2007-2013. Program ten obejmuje także realizację innych zadań inwestycyjnych z dziedziny drogownictwa na Podkarpaciu. Są to:

- Droga ekspresowa S-74 Opatów - Nisko o długości 70 km - wartość realizacji 1700,0 mln zł - budowana będzie w latach 2013-2015, oznaczona na planie kolorem niebieskim (mapka, s. 33).
- Obwodnice Jarosławia i Niska:
 - obwodnica Jarosławia (w ciągu drogi DK 4), długość obwodnicy 11,2 km, wartość realizacji 23,0 mln zł,
 - obwodnica Niska i Stalowej Woli (w ciągu DK 77),

etap I - obwodnica Niska o długości 6,5 km, wartość realizacji: 80,0 zł.

Ogółem zadania ujęte w programach operacyjnych: „Infrastruktura i Środowisko i Rozwój Polski Wschodniej” obejmują budowę 420,2 km dróg i autostrad o łącznej wartości realizacji: 8708,00 mln zł.

Jest także kilka zadań przygotowywanych do realizacji w latach 2007-2013 nie ujętych w programach operacyjnych „Infrastruktura i Środowisko i Rozwój Polski Wschodniej”. Są one niezmiernie istotne dla środowisk lokalnych. Finalizowanie, w wielu przypadkach rozpoczętych już prac, GDDKiA uzależnia od postępu prac na budowach priorytetowych, które muszą zostać wykonane do 2012 r., od zasobności środków jak też od stanu przygotowania poszczególnych samorządów do rozpoczęcia inwestycji.

Na realizację oczekują:

- obwodnica Leżajska (na DK 77 o długości 3,7 km - wartość realizacji: 6,8 mln zł,
- obwodnica Ropczyc (na DK 4), długość odcinka: 4,5 km - wartość realizacji: 8,8 mln zł,
- obwodnica Łańcuta (na DK 4), długość odcinka: 5,7 km - wartość realizacji: 77 mln zł,
- przebudowa odcinka drogi krajowej nr 4 Głuchów - Radymno o długości: 31,3 km wraz z obwodnicą Przeworska, wartość realizacji: 188,0 mln zł.

Ogółem zadania przygotowane do realizacji w latach 2007-2013, nie ujęte w programach operacyjnych: „Infrastruktura i Środowisko i Rozwój Polski Wschodniej” obejmują łącznie 47,4 km dróg, których wartość realizacji wyniesie 412 mln zł.

(AR)

KONFERENCJA W ŁODZI

„80 lat samodzielnych funkcji technicznych w polskim budownictwie”

Siedziba Łódzkiej OIIB - miejsce konferencji.

W dniach 15-16 maja br. Łódzka Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa zorganizowała konferencję „80 lat samodzielnych funkcji technicznych w polskim budownictwie”.

Komitet honorowy konferencji tworzyli: Cezary Grabarczyk - minister infrastruktury, Jolanta Chełmińska - wojewoda łódzki, prof. Zbigniew Grabowski - prezes Krajowej Rady PIIB, prof. Maria E. Kamińska - dziekan Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska PŁ.

W pierwszym dniu organizatorzy zaprosili uczestników do Muzeum Historii Miasta Łodzi, które sąsiaduje z słynną już

Konferencję otworzył przewodniczący komitetu organizacyjnego, a jednocześnie przewodniczący Łódzkiej OIIB - dr inż. Andrzej B. Nowakowski.

„MANUFAKTURA” czyli centrum handlowo-rozrywkowym na europejską skalę. Wystarczy nadmienić, że francuski inwestor zainwestował 200 mln euro.

W drugim dniu skoncentrowano się na sesji plenarnej, podczas której przedstawiono referaty. Ponieważ wiele z nich było bardzo ciekawych i z pewnością zainteresują naszych czytelników, postaramy się niektóre z nich opublikować. Jako pierwszy wybrałem referat dra inż. Andrzeja Bratkowskiego.

Leszek Kaczmarczyk

Uczestnicy konferencji podczas obrad plenarnych.

Andrzej Bratkowski

WOLNA I NIEPODLEGŁA PRACA ZAWODOWA (W BUDOWNICTWIE I DLA BUDOWNICTWA)

Mając świadomość ciągłych kłopotów trapiących środowisko budowlane na tle kształtu uprawnień zawodowych, warto się zastanowić, skąd się one wzięły i co z tego wynika. Niczego przy tym nie ujmując, a wręcz głosząc chwałę i podnosząc zasługi łódzkich inżynierów budownictwa, którzy rzucili hasło, by - w imię historycznej ciągłości naszego zawodu - przypomnieć, że właśnie w tym roku upływa „80 lat samodzielnych funkcji technicznych w polskim budownictwie”.

Jest poza sporem, że polskie budownictwo ma historię ponad dziesięciokrotnie dłuższą, niż lat osiemdziesiąt, i z pewnością od początku nie mogło obywać się bez osób faktycznie sprawujących w nim różne funkcje techniczne. Ale prawne usankcjonowanie pojęcia *funkcji technicznych* w budownictwie - zresztą w sensie tylko pewnego sposobu jego rozumienia - nastąpiło dopiero przed 47 laty. *Samodzielne* funkcje techniczne mają natomiast jeszcze krótszy żywot, bo liczą sobie zaledwie 33 lata. Rozumiemy jednak, że w gruncie rzeczy, tak, czy inaczej, chodzi nam o rocznicę ustanowienia *uprawnień budowlanych*, które rzeczywiście pojawiły się w polskim prawodawstwie budowlanym akurat 80 lat temu i dalej są formalnym warunkiem praktycznego uprawiania zawodu inżyniera budownictwa. Tyle że przedmiot obecnych uprawnień budowlanych, jak i techniczne specjalności ich beneficjentów, daleko odbiegają od tego, co w 1928 roku ustawodawca wprowadził w życie na ówczesnych terenach Rzeczypospolitej. By wiarygodnie stwierdzić i ocenić, jakie są w tym względzie różnice - na czym polegają i dlaczego nastąpiły - trzeba sięgnąć do źródeł.

C. K. BUDOWNICZY

Zacznijmy od przypomnienia, że koncesjonowanie zawodów budowlanych zostało przyjęte w II Rzeczypospolitej w ślad za przepisami lokalnie obowiązującymi w kraju królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim oraz obowiązującymi powszechnie w krajach skupionych na całym obszarze cesarstwa austro-węgierskiego pod berłem Franciszka Józefa. Dotyczyło to w szczególności ustawy z 26 grudnia 1893 r. o uregulowaniu przemysłu budowlanego [30] - stanowiącej rozwinięcie wielokrotnie nowelizowanej ustawy przemysłowej z 20 grudnia 1859 r. - obejmującej pięć działów: 1. *przemysł budowniczy*; 2. *przemysł majstrów murarskich*; 3. *przemysł majstrów kamieniarskich*; 4. *przemysł majstrów ciesielskich*; 5. *Przemysł majstrów studniarskich*. Przemysł murarski, kamieniarski, ciesielski i studniarski miały charakter rzemieślniczych zakładów (przedsiębiorstw) wykonawstwa budowlanego pod kierownictwem uprawnionych majstrów, kwalifikowanych w ograniczonym zakresie również do projektowania i nadzoru technicznego w swojej specjalności. Przemysł budowniczy miał natomiast odmienny charakter. Były to usługi wykonywane tylko osobiście, świadczone bez ograniczeń w zakresie projektowania budowlanego i nadzoru technicznego lub architektonicznego oraz kierowania budową, jednak bez prawa bezpośredniego kierowania wykonawstwem robót budowlanych.

Zdobywanie koncesji budowniczego przebiegało w ramach ściśle określonej procedury. Zatem dla przykładu - gdyby 28 czerwca 1914

roku nie było w Sarajewie zamachu na austriackiego następcę tronu, gdyby nie wybuchła wtedy wielka wojna, gdyby w ślad za tym brygadier Piłsudski nie organizował legionów i gdyby ostatecznie w 1918 roku nie odrodziło się państwo polskie - niejaki Stefan Bratkowski, urodzony w 1890 r. w Warszawie, pewnie otrzymałby w 1914 roku dyplom ukończenia Szkoły Politechnicznej w Pradze (na Českou vysokou školu technickou był přijat ve školním roce 1909/10 a studoval a do roku 1913/14, kdy byl vyloučen v letním semestru), a dzięki odbyciu podczas studiów łącznie dwunastu miesięcy praktyk, po opłaceniu taksy egzaminacyjnej w kwocie 63 zł, złożyłby w lwowskim magistracie następujące podanie:

Wysokie c. k. Namiestnictwo

Podpisany uprasza Wysokie c. k. Namiestnictwo o łaskawe przypuszczenie do egzaminu budowniczego w terminie jesiennym roku 1914 i popiera swoją prośbę:

- **Świadectwami szkolnymi, co do ukończonych studiów.**
- **Świadectwem nauki praktycznej.**
- **Świadectwami wykazującymi lata przepisanej praktyki.**

Lwów, 31 lipca 1914

(-) Stefan Bratkowski

praktykant przemysłu budowlanego

Zwróćmy uwagę, że mojemu ojcu, aby przystąpił do *egzaminu budowniczego*, wystarczałaby roczna praktyka odbywana w trakcie studiów, choć gdyby pracował już przed ich rozpoczęciem wystarczyłaby mu tylko praktyka sześciomiesięczna, gdyż *od ukończonych słuchaczy Szkoły Politechnicznej nie wymaga się praktyki w charakterze podmajstrzego* (dwuletniej). Jeśli ponadto złożyłby komisji egzaminacyjnej podanie o *uwolnienie od egzaminu* otrzymałby pozytywną decyzję *politycznej Władzy krajowej*, gdyż *kandydaci, którzy otrzymali w Szkole Politechnicznej dyplom na wydziale budownictwa, lub inżynierzy są zwolnieni zupełnie od egzaminu*. Zwolnienie częściowe mógłby jednak uzyskać, gdyby nawet nie miał takiego dyplomu, lecz miał za sobą *wszystkie plany nauk objęte studia na wydziale inżynierii, lub budownictwa Szkoły Politechnicznej albo tylko egzamina szczegółowe ze wszystkich jego przedmiotów, i oprócz tego byłby w stanie wykazać, iż złożył ze skutkiem egzamin szczegółowy z mechaniki budowniczego i budownictwa lądowego (materiały budowlane i nauka o konstrukcjach budowlanych), także i z geodezyi niższej*. Obowiązywała bowiem ogólna zasada, że przy egzaminowaniu osób z wykształceniem powyżej średniego nie sprawdzano się wiedzy, która była objęta programem nauk pobieranych w szkole wyższej.

Zasada ta - podobnie jak i zaliczanie praktyki nabywanej przed i w czasie studiów - nie została jednak uwzględniona w treści rozporządzenia Prezydenta RP z 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli. Trudno się dziwić, że wzbudziło to bardzo ostry, chociaż niestety bezskuteczny sprzeciw ze strony politechnicznej profesury. Mieli chyba rację poczytując za ujmę dla akademickiego prestiżu polskich szkół wyższych, by w trybie administracyjnym ktoś jeszcze miał dodatkowo sprawdzać jakość wiedzy inżynierskiej wynoszonej z uczelni przez jej dyplomowanych absolwentów. Wątpli-

wości w tym względzie są zresztą aktualne i dzisiaj, po osiemdziesięciu latach!

Patrząc z innej strony ciekawe również jest i to - dlaczego w 1928 roku (i przez całe następne osiemdziesięciolecie) pominięta była dawna c. k. norma prawna dotycząca wymaganej ciągłości uprawiania zawodów budowlanych. *Koncepcję do prowadzenia przemysłu budowniczego, majstra murarskiego, kamieniarskiego i ciesielskiego udziela polityczna Władza krajowa, ale świadectwa z egzaminu złożonego ze skutkiem przez ubiegających się o uprawnienia budowlane, tracą swoją ważność, jeżeli kandydat przez całych dziesięć lat po egzaminie nie zajmował się praktycznie odnośnym przemysłem.*

Co jednak w sensie profesjonalnych kompetencji i przedmiotu działania oznaczał zawód małopolskiego budowniczego? Otóż *czynność budowniczego rozkłada się w ogóle w następujący sposób: 1. Szkice; 2. Projekt; 3. Kosztorys; 4. Szczegóły rysunkowe; 5. Kierownictwo budowy; 6. Rewizja* [8]. Pomijając kwestie projektowania i rewizji - *do nadzorowania, by roboty budowlane wykonano dobrze, z dobrych i celowi odpowiednich materiałów, oraz do kierowania całotechnicznym i ekonomicznym przeprowadzeniem budowy powołuje właściciel budowy - niezależnie od wykonawcy czyli przedsiębiorcy budowy - jednego lub kilku odpowiedzialnych znawców i porucza im kierownictwo budowy, na którego czele stoi kierownik budowy. Ten kierownik budowy ma obowiązek zastępowania właściciela budowy w sprawach ściśle technicznych wobec władz policyjno-budowniczych. Często ma także kierownictwo budowy obowiązek wypracowania projektu i szczegółowych rysunków, rozpisania licytacji i oddanie w wykonanie robót i dostaw.*

Kierownictwo budowy państwowej o wybitniejszej wartości architektonicznej składa się w regule z kierownika budowy artystycznego, oraz z technicznego kierownika, czyli inspicjenta budowy; pierwszy wypracowuje szczegółowe plany architektoniczne i przestrzega strony piękna, drugi sprawuje właściwe kierownictwo budowy pod względem technicznym i ekonomicznym. Kierownictwo budowy w ogóle ma czuwać, aby roboty budowlane pod względem staranności i dokładności wykonania były bez zarzutu, powinno sprawdzać wytyczenia i pomiary, zdejmować rozmiary robót wykonanych, odbierać roboty wykończone po poprzednim ich sprawdzeniu i ostatecznie oddać wykończoną budowę właścicielowi [17].

Budowniczy w naszym dzisiejszym rozumieniu pełnił więc samodzielnie funkcje projektanta oraz bardzo silnie umocowanego inspektora nadzoru nad wykonawcami robót. Z tego też względu określano go jako kierownika (artystycznego bądź technicznego), co oznaczało osobę planującą i profesjonalnie kierującą proces budowania, osobę koordynującą i nadzorującą pracę zatrudnionych przez właściciela budowy przedsiębiorców budowlanych (reprezentujących przemysły majstrów koncesjonowanych i wszelkich innych specjalności potrzebnych na budowie), osobę ponoszącą przed właścicielem i władzą policyjno-budowlaną pełną odpowiedzialność za jakość, od projektu do efektu.

Prawo otrzymania koncesji budowniczego, po spełnieniu dodatkowych warunków, mieli również koncesjonowani majstrowie, i w ogóle - choć przy ostrzejszych kryteriach egzaminacyjnych oraz dłuższej praktyki zawodowej - osoby ze średnim bądź nawet jeszcze niższym wykształceniem. I właśnie takich było najwięcej na rynku budowlanym, co powodowało, że z reguły tylko z nimi kojarzono potocznie funkcje budowniczego, w odróżnieniu od nielicznych, ale też koncesjonowanych budowniczych, którzy mieli prawo posługiwać się tytułami architekta lub inżyniera [16].

Warto jednak na marginesie wyjaśnić, że wyższe wykształcenie

- oprócz tych architektów, którzy wyszli z którejś akademii sztuk pięknych, lub oficerów po wojskowych szkołach inżynierii - zdobywane wówczas było w c. k. szkołach politechnicznych. Jedną z nich była od 1877 roku czterowydziałowa lwowska Szkoła Politechniczna, w tym wydziały budownictwa i inżynierii. Wydział Budownictwa dopiero od 1894 roku przybrał nazwę Wydziału Architektury i tak dotrwał do 1939 roku, Wydział Inżynierii Łądowo-Wodnej natomiast podzielono w latach 1907-1920 na Wydział Komunikacji i Wydział Budownictwa Wodnego, w latach 1921-1926 był znów jednym wydziałem, ale nazwanym Wydziałem Komunikacji, by w końcu, od 1926 roku przybrać ostatecznie nazwę Wydziału Inżynierii Łądowej i Wodnej. Nie dziwi, że na Wydziale Inżynierii było, choć dopiero od 1907 roku, stanowisko docenta konstrukcji żelazno-betonowych, ale ciekawe jest to, że nie na Wydziale Architektury, lecz właśnie na Wydziale Inżynierii od 1913 roku była docentura i później katedra budowy miast, prowadzona od początku przez Ignacego Drexlera, autora planów powojennej odbudowy polskich miast i wsi [3,4], cenionego urbanistę i działacza TUP [31], który *współpracował w redagowaniu ramowej ustawy budowlanej z 1928 r.* [12].

Dr inż. Andrzej Bratkowski polityk (m.in. minister gospodarki przestrzennej i budownictwa w latach 1992-1993), działacz społeczny (m.in. Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej w kadencji 2006-2010), publicysta, m.in. twórca stałego kącika pt. W największym skrócie w „Kwartalniku Łódzkim” - biuletynie informacyjnym ŁOIIB.

TRUDNE POCZĘCIE

W odrodzonej Polsce dokonano najpierw podsumowania prawodawstwa budowlanego i związanego z budownictwem, odziedziczonego po państwach zaborczych. Zbiór aktów prawnych obowiązujących na samym obszarze b. zaborów rosyjskiego i pruskiego liczył w dniu 1 czerwca 1923 roku 120 aktów prawnych [20]. W Małopolsce było ich z pewnością też kilkadziesiąt. Ale poza tym były także i inne sprawy, które miały wpływ na warunki działalności budowlanej. Trzeba było np. zidentyfikować, z jakich szkół wyższych Rosji, Niemiec, Austro-Węgier, Szwajcarii, Francji i Belgii oraz jakie dyplomy akademickie, wydane w nich przed dniem 1 listopada 1918 roku, będą w Rzeczypospolitej uznawane bez potrzeby nostryfikacji (rozporządzenie RM z 5 sierpnia 1920 r.), określić, kto w Rzeczypospolitej ma prawo posługiwać się tytułem inżyniera [6] m.in. w zakresie architektury oraz inżynierii lądowej i wodnej (ustawa z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera), itp.

W tej ostatniej sprawie było moc konfliktów [11]. Najgłośniejszy był związany z odmową przyznania tytułu inżyniera absolwentom czterech zawodowych szkół wyższych, bielskiej, krakowskiej, poznańskiej

i warszawskiej im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. Wieloletnie w tym względzie starania podejmowane przez Związek Techników Rzeczypospolitej Polskiej zaowocowały w końcu wniesieniem do Sejmu, dopiero jednak w 1937 roku, rządowego projektu nowej ustawy o tytule inżyniera dyplomowanego i inżyniera [29].

Prace nad uporządkowaniem samego prawodawstwa budowlanego również nie przebiegały bezboleśnie. *Specjalna uwaga* - twierdziło Stowarzyszenie Zawodowe Przemysłowców Budowlanych RP - *musi być poświęcona ustawie budowlanej, ujednolicającej niedostateczne i różnorodne przepisy państw zaborczych. Działalność stowarzyszenia polegała nie tylko na inicjowaniu i popieraniu projektów takiej ustawy, wychodzących początkowo ze sfery społecznych, wobec odkładania załatwienia sprawy przez Ministerstwo Robót Publicznych, ale przede wszystkim, na opracowaniu w łonie Stowarzyszenia opinii w odniesieniu do sprawy uprawnień budowlanych* [19].

Od 1924 roku ogólnopolska wymiana poglądów środowiska przemysłu budowlanego odbywała się na forum powołanej w tym celu Stałej Delegacji Zrzeszeń Budowniczych i Stowarzyszeń Zawodowych Przemysłowców RP. Z jej sprawozdania wynika, że *sprawa ujednostajnienia uprawnień budowlanych na całym terenie państwa z chwilą*

→ powstania Stałej Delegacji została uznana za jedną z najpilniejszych. Stosunki w tej dziedzinie w każdej dzielnicy Polski były inne. W byłej Kongresówce panowała względna wolność w wykonywaniu przemysłu budowlanego, ustawy austriackie trzymały się systemu koncesji stałych na wszystkie roboty budowlane, w b. dzielnicy pruskiej obowiązywały uprawnienia cechowe.

Zgodnie przewidywaniami już w październiku 1925 roku Ministerstwo Robót Publicznych wystąpiło z projektem ustawy budowlanej, normującej również sprawę uprawnień. Żądanie opinii w tej sprawie znalazło Stałą Delegację przygotowaną tak, iż prawie natychmiast złożony został Ministerstwu bogaty materiał informacyjny, dotyczący stanowiska przemysłu budowlanego. Opinie i uzasadnienia opracowane przez Delegację spotkały się z krytyką odbytego w kwietniu 1925 roku Zjazdu Majstrów Mularskich i Ciesielskich, który zajął w tej sprawie stanowisko wyłącznie klasowe, żądając zniesienia stanu budowniczych i oddania całego wykonania w ręce architektów i majstrów z pominięciem inżynierów i budowniczych. To stanowisko spowodowało wystosowanie protestu zainicjowanego przez Delegację do Ministrów Robót Publicznych, Oświaty, Przemysłu i Handlu, oraz Prezesa Rady Ministrów. Na 6 zjeździe Delegacji w Warszawie w końcu kwietnia 1925 roku odbyło się publiczne posiedzenie w obecności zaproszonych osobiście przedstawicieli ministerstw Skarbu, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu oraz Oświaty i szeregu wybitnych działaczy, na którym przedstawiciele Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Oświaty podzielili punkt widzenia delegacji.

Dało to podstawę do wypracowania ostatecznej opinii na dwu kolejnych (listopad i grudzień 1925 r.) zjazdach Delegacji w Warszawie. Ostateczna opinia zastała przesłana Min. Robót Publicznych. Traktowała ona o części I i II ustawy, pomijając sprawę zabudowy osiedli, jako przemysł mniej obchodzący. W części I-szej i pięciu działach II-giej poprawki nie dotyczyły meritum, lecz wyjaśnienia i sprecyzowania szczegółów. Zupełnego przeobrażenia doznał dział VI części II-giej, spreczny w projekcie rządowym z zapatrywaniem przemysłu; zaproponowano też zniesienie działu o postanowieniach karnych, jako zbędnego wobec istnienia norm kodeksów karnych [5].

Dla współczesnych kręgów inżynierskich zaskakująca może być ledwie trzeciorzędna ranga ustawowo przypisywana przed laty najwyższej kwalifikowanym ludziom budownictwa. W potocznym rozumieniu trzeciorzędna, ale w sensie legislacyjnym nawet czwartorzędna, bo wydane w 1928 roku rozporządzenie z mocą ustawy o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli ma stopniowaną hierarchię wewnętrzną typu kodeksowego. Cały akt prawny podzielony jest na części, części podzielone są na tytuły, tytuły na rozdziały, rozdziały na artykuły, artykuły na ustępy bądź w wielu przypadkach formułowane są jeszcze i punkty. Podział pierwszego rzędu, to - Część I. *Zabudowania osiedli*; Część II. *Przepisy policyjno-budowlane*; Część III. *Przepisy końcowe*. W Części II, jako zaledwie jeden spośród kilkunastu działów, jest zaś Tytuł VII, który odnosi się do *wykonywania robót budowlanych i utrzymywania istniejących budynków*. Ale ten tytułowy nagłówek nawet nie zapowiada, że obejmuje też i Rozdział 1. *Plany budynków i kierowanie robotami budowlanymi*, gdzie - dopiero w tym miejscu - odnaleźć można postanowienia dotyczące uprawnień budowlanych. Czternaście artykułów (358-371) na temat przygotowania zawodowego osób dopuszczanych do pracy na określonym prawem stanowisku *technicznego kierownika robót (budowy)*; osób, którym przysługuje *prawo sporządzania projektów robót, do kierowania którymi są upoważnione*; osób, które z uwagi na posiadanie takich kwalifikacji zawodowych są wykorzystywane przez władze publiczne również w charakterze urzędowych *rzeczników budowlanych* (Część II, art. 387-389 - dotyczy zarządzeń i orzeczeń w sprawach zatwierdzania projektów, wydawania pozwoleń na budowę itp.), a także np. jako *rzecznicy budowlani* komisji szacunkowych (Część I, art. 49 i art. 111 - dotyczy wyceny nieruchomości przy podziałach, scaleniach, przekształceniach i wywłaszczeniach gruntów pod kątem ich zabudowania osiedlowego).

Obok wyjątkowo skrótowego ujęcia w opisie problematyki uprawnień budowlanych, zadziwiają też proste błędy legislacyjne. Np.:

- Brzmienie Tytułu VII, *Wykonywanie robót budowlanych i utrzymywanie istniejących budynków*, powinno z góry, zgodnie z logiką całego tego aktu prawnego, informować w skrócie, czego dotyczy rozdział poprzedzony tytułowym nagłówkiem. I rzeczywiście ma to miejsce, ale tylko w odniesieniu do Rozdziału 2, *Wykonywanie budowy i zachowanie warunków bezpieczeństwa*, oraz Rozdziału 3, *Utrzymywanie budynków*. Natomiast o interesującym nas fragmencie, oznaczonym jako Rozdział 1, *Plany budynków i kierowanie robotami budowlanymi*, zawierającym przecież artykuły (359-371) najbardziej brzemiennie w skutki, w treści Tytułu VII nie ma nawet słowa.
- W odniesieniu do tej samej materii prawnej w art. 361(2), 361(3) i art. 362(2) różny jest sposób zapisu, a w art. 368(5) odmienne i nigdzie indziej nie stosowane określenia.
- Mówiąc o rzeczoznawcach budowlanych w Dziale I. (art. 39 i art. 111) nie wspomina się nic o potrzebie posiadania przez nich uprawnień budowlanych. Wymaganie tego rodzaju, wobec takich samych rzeczoznawców budowlanych, pojawia się dopiero w Dziale II (art. 387-388), w postaci zdań wyglądających zresztą na dopisane do zasadniczej treści ujętych tam wcześniej dyspozycji.
- W świetle ówczesnej wiedzy i praktyki budowlanej niezrozumiałe skrótowne jest ujęcie kwestii sporządzania projektów, potraktowanego jako czynności wtórnej (wynikającej tylko z potrzeby kierowania danymi robotami) - ledwie pomocniczej lub ubocznej i w istocie nie wartej, by poświęcać mu większą uwagę - przy równoczesnym względnie szerokim opisanu zadań władzy budowlanej (Tytuł IX) w odniesieniu do zatwierdzania tychże projektów, i to z udziałem rzeczoznawców budowlanych, o których mowa wyżej.
- Niczym nieuzasadniony, raczej dość przypadkowy są zapisy art. 364 przyznające osobom ze średnim wykształceniem technicznym szerszy zakres uprawnień zawodowych niż inżynierom budowlanym, których zakres uprawnień zawodowych wyznaczają postanowienia zawarte w art. 362.

Można by się prawdopodobnie dopatrzeć jeszcze innych „niedoróbek” lub niekonsekwencji w tekście rozporządzenia o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli z 1928 roku, ale i to wystarczy, by jednak stwierdzić niedopracowanie koncepcji ustanawianego tym rozporządzeniem właśnie takiego, a nie innego, kształtu uprawnień budowlanych.

Pośrednio potwierdzają to niektóre uzasadnienia bądź komentarze do poszczególnych pozycji rozporządzenia, autorstwa uznanego interpretatora, popularyzatora i prawdopodobnie jednego z głównych autorów prawodawstwa budowlanego okresu międzywojennego, naczelnika wydziału prawno-budowlanego MRP i następnie administracyjno-budowlanego w MSW, Gustawa Szymkiewicza. Prawnika, który również po wojnie był czynny zawodowo jako autor informatorów, z których ostatni [28] ukazał się już po jego śmierci (21 XII 1969 r.).

Odwolać się więc wypada do jego autorytetu. Tym bardziej, że w pierwszej swojej książce (1928-30) o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli zamieścił formalne, rządowe uzasadnienie całego rozporządzenia oraz krótkie komentarze do poszczególnych rozdziałów bądź artykułów [21]. Uzasadnienie całości, zamieszczone przy preambule rozporządzenia (*Postanowienia ogólne*), przywołujemy „ku pamięci” w załączonym aneksie, jako że szeroko wyjaśnia ówczesną potrzebę jednolitej dla kraju regulacji prawnej, a także jej logikę i charakter. Nic jednak nie mówi o problematyce reglamentacji zawodów budowlanych. Trudno natomiast przyjąć, by np. uprawnienia budowlane były wtedy rozwiązaniem tak jednoznacznym, że nawet nie trzeba było dowodzić jego celowości, nie mówiąc już o sposobie ujęcia. Do problemu uprawnień, w samej konstrukcji aktu prawnego, ówczesne Ministerstwo Robót Publicznych nie przykładło chyba większej wagi. Że taki zarzut nie nasuwa się dopiero teraz, po 80-ciu latach, lecz taki również był pogląd reprezentatywnych przedstawicieli środowiska budowlanego w latach 20-tych ub. wieku, świadczy choćby przytaczana już tu wcześniej krytyczna opinia ówczesnej Stałej Delegacji do *działu VI części II-giej* projektu rozporządzenia, czyli wobec rozwiązań, które w trakcie ostatecznego redagowania tekstu rozporządzenia znalazły się w takiej postaci, w jakiej się znalazły, ale w rozdziale VII części II-giej.

Cała sprawa uprawnień budowlanych nie doczekała się zatem pogłębionego ujęcia w ogłoszonym tekście rozporządzenia. Znamienne w tej mierze jest brzmienie art. 360 - rozstrzygającego przecież wszystko to, co dotyczy uprawnień do projektowania budowlanego - warte przytoczenia z uwagi na zaskakująco płytki i odbiegający od istoty rzeczy sposób uzasadnienia podany oficjalnie przez Gustawa Szymkiewicza [21].

Art. 360. Projekty (plany), wymagane dla uzyskania pozwolenia na budowę w myśl art. 333, z wyjątkiem projektów budynków, wspomnianych w ustępie 2 art. 359, mogą sporządzać tylko osoby do tego uprawnione.

Uzas. Ponieważ roboty budowlane, których wykonanie uzależnione jest od zatwierdzenia projektu (planu), powinny być wykonywane według zatwierdzonego projektu, przeto osoby, sporządzające projekty, powinny dawać gwarancję, że projekty te nadają się do racjonalnego wykonania.

Dla pełniejszego obrazu trzeba dodatkowo zacytować i uzasadnienia do artykułów merytorycznie powołanych lub związanych.

Uzas. art. 333: Przedstawienie projektu budynku lub urządzenia w celu uzyskania pozwolenia jest wymagana w wypadkach, gdy zostały zaprojektowane roboty, których wykonanie jest konieczne ze względu na dobro publiczne, a w szczególności ze względu na bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwo od ognia i wygląd miejscowości.

Uzas. art. 358: Przepisy o obowiązkowym kierowaniu robotami budowlanymi przez osoby do tego upoważnione, zasadniczo nie różnią się od dotychczas obowiązujących przepisów na obszarach b. zaborów rosyjskiego i austriackiego. Wymaganie, iżby wszelkie znaczniejsze roboty budowlane były kierowane przez osoby, fachowo do tego uzdolnione, jest konieczne ze względu na bezpieczeństwo publiczne. Jedynie w wypadkach, gdy roboty ani ze względu na wykonywane konstrukcje, ani ze względu na sposób ich wykonania nie mogą zagrażać życiu i zdrowiu ludzkiemu, jest dopuszczalne wykonywanie tych robót bez nadzoru ze strony fachowego kierownika. Do takich robót, których wykonywanie z reguły nie wymaga kierownictwa, należą roboty, nie wymagające zatwierdzenia projektu, a w szczególności wznoszenie i przebudowa parterowych budynków mieszkalnych i budynków gospodarskich w miejscowościach wiejskich na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego, gdyż wznoszone na tych obszarach budynki wiejskie z reguły nie posiadają cech budynków o skomplikowanej konstrukcji.

Uzas. art. 359: Aczkolwiek przepisy oparte zostały na zasadzie, że ustanowienie technicznego kierownika jest wymagane tylko przy robotach, które powinny być wykonywane na podstawie zatwierdzonego projektu, to jednak mogą się zdarzyć wypadki, że roboty nie wymagające zatwierdzenia projektu, wymagają a ustanowienia kierownika ze względu na szczególne warunki lokalne. Wobec tego jest wskazane upoważnić władze budowlaną do żądania ustanowienia kierownika robót, nie wymagających zatwierdzenia projektu, w wypadkach, gdy to jest konieczne ze względu na bezpieczeństwo publiczne. Pozatem rozporządzenie przewiduje możliwość zwolnienia budującego od obowiązku ustanowienia technicznego kierownika, gdy chodzi o parterowe budynki mieszkalne i gospodarskie, przeznaczone do własnego użytku właściciela, a odczuwa się w danej miejscowości brak osób uprawnionych do kierowania robotami.

Jak widać, uzasadnienia te właściwie nie dotyczą rzeczywistych kompetencji, którymi powinni się legitymować przynajmniej projektanci odpowiedzialnych obiektów budowlanych. Przepisy o obowiązku wykazania się trzyletnią praktyką (art. 361-363), niezbędną do uzyskania uprawnień budowlanych, też nawet nie sugerują, by była potrzeba zdobycia jakiegoś doświadczenia przy pracach projektowych. Po to więc umiejętność sporządzanie projektów, by tylko była gwarancja racjonalnego ich wykonania? - a w ogóle projektowanie jako pochodna umiejętności kierowania robotami? Zbyt proste by było tłumaczenie, że jakiś to tylko niefortunny przypadek.

Wyjaśnienia trzeba szukać raczej w innym dzisiaj, niż wówczas,

używaniu słowa „kierowanie”. Przemawiają za tym sformułowania użyte w art. 358 (- roboty powinny być wykonywane pod nadzorem technicznego kierownika; - roboty powinny być wykonywane pod nadzorem kierownika architektonicznego), jak również przytoczone już uzasadnienie tegoż artykułu, gdzie jest mowa o *wykonywaniu robót bez nadzoru ze strony fachowego kierownika*. Zatem kierownik robót w rozumieniu rozporządzenia z 1928 roku w niczym nie odbiegał od wzorca w postaci koncesjonowanego budowniczego, znanego nam z cesarskiego ustawodawstwa austro-węgierskiego. Nie oznaczało to więc wcale bezpośredniego kierowania siłami wykonawstwa budowlanego - jak to przyjęły powojenne ustawy o prawie budowlanym - lecz wyłącznie sprawowanie architektonicznego bądź technicznego nadzoru nad robotami (budową). Nadzoru sprawowanego przez osobę, która z natury rzeczy musi być biegłą w projektowaniu i może być w tym względzie uznana rzeczoznawcą. Interpretacja tego rodzaju nabiera dodatkowej mocy w świetle faktu, że ówczesne prawodawstwo budowlane w ogóle nie obejmowało problematyki bezpośredniego prowadzenia robót budowlanych, instalacyjnych itp., gdyż były one wtedy domeną prawodawstwa zwanego przemysłowym.

NOWE ROZDANIE

Opublikowany tekst prawa budowlanego i zabudowania osiedli był niewątpliwie konsekwencją wielu kompromisów wymuszanych różnymi okolicznościami, dziś już zapomnianymi, ale oczywistymi w czasach poprzedzających dzień 16 lutego 1928 roku, czyli datę podpisania rozporządzenia przez Prezydenta RP Ignacego Mościckiego, po wcześniejszym uzyskaniu kontrasygnaty ze strony Prezesa Rady Ministrów i Ministra Spraw Wojskowych Józefa Piłsudskiego, Ministra Kazimierza Bartna, Ministra Robót Publicznych Jędrzeja Moraczewskiego, Ministra Przemysłu i Handlu Eugeniusza Kwiatkowskiego i dziesięciu pozostałych członków rządu. Co jednak mogło być przyczyną zauważalnie niskiego standardu jakości regulacji prawnej akurat w odniesieniu do statusu i działalności zawodowej najwyżej kwalifikowanych profesjonalistów budowlanych?

Trzy mogły być tego powody. Pierwszy - konflikt interesów dotyczący zróżnicowanej lub odmiennej pozycji zawodowej, w budownictwie i nie tylko, osób ze średnim i wyższym wykształceniem technicznym. Drugi - wymuszana nowymi materiałami i konstrukcjami budowlanymi konieczność projektowania architektoniczno-budowlanego z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy inżynierskiej oraz wynikająca z tego rozległa, choć ze swej istoty nie zawsze zgodna, współpraca zawodowa architektów oraz inżynierów budowlanych. Trzeci - niedostateczne zharmonizowanie koncepcji dwu merytorycznie powiązanych rozporządzeń, prawa budowlanego i prawa przemysłowego, szczególnie w kontekście uwzględnienia administracyjno-prawnych skutków odrębności strukturalnej budownictwa.

Dwie pierwsze sprawy ciążyą nad nami do dzisiaj, ale wydaje się, że o trzeciej decydowała wówczas wola polityczna powodowana potrzebą chwili, by po zamachu majowym dokonać przyspieszonej sanacji polskiego prawodawstwa. Szybko zatem zlikwidować dzielnicowe zróżnicowanie odziedziczone głównie po państwach zaborczych i przede wszystkim uwspółcześić cały system prawny Rzeczypospolitej. W tym celu 2 sierpnia 1926 roku wprowadzono w życie ustawę, formalnie nie pozbawiając równocześnie Sejmu RP własnej inicjatywy prawodawczej, o *upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy*. Pod tym kątem również zintensyfikowała swe prace, powołana już w 1919 roku, złożona z 44 wybitnych prawników Komisja Kodyfikacyjna RP, dzięki której Polska otrzymała całą serię rzeczywiście nowoczesnych aktów prawnych (np. Kodeks handlowy z 1934 r. został zastąpiony dopiero w 2000 roku przez Kodeks spółek handlowych, a prawo wekslowe i czekowe z 1936 roku obowiązuje do dzisiaj). Równie pilne przygotowanie zwykłych ustaw pozostawiono jednak w gestii poszczególnych ministerstw wg ich właściwości, Ministerstwu Robót Publicznych m.in. w odniesieniu do prawodawstwa budowlanego, Ministerstwu Przemysłu i Handlu m.in. w odniesieniu do prawodawstwa przemysłowego itd.

→ W tamtym więc momencie, w drugim półroczu 1927 roku, kiedy ostatecznie decydowano o szczegółowych rozwiązaniach w prawie budowlanym, najważniejszym problemem było skoordynowanie jego treści z ustanowionym w dniu 7 czerwca 1927 r. prawem przemysłowym [13]. Dodatkowo zresztą poprzedzonym przez prawomocne orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego RP - wydane w dniu 18 maja 1927 roku na skutek skargi warszawskiego Koła Inżynierów Dróg i Mostów - nakazujące uregulowanie kwestii inżynierskich uprawnień zawodowych w trybie ustawowym [14]. Skądinąd zaś wiemy, że rządowy projekt rozporządzenia o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli był już gotowy w 1926 roku [5]. Wyprzedzające ukazanie się przygotowanego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu prawa przemysłowego - które przemysłu budowlanego nie postawiło w rzędzie przemysłów koncesjonowanych, a ponadto z góry pewne sprawy przesądziło w reakcji na stanowisko NTA - prawdopodobnie niemile zaskoczyło Ministerstwo Robót Publicznych, zmuszając autorów prawa budowlanego do pilnego wprowadzania, w dopracowanym już projekcie rozporządzenia, nawet nieprzemysłanych do końca zmian i uzupełnień.

Kto wie zresztą, czy prawo budowlane w ogóle zajęłoby się uprawnieniami zawodowymi w budownictwie, gdyby jego autorzy nie zostali „wywołani do tablicy” przez wyłączenie spod jurysdykcji przemysłowej wolnych zawodów (art. 2), a zatem - na równi z zawodami prawniczymi i medycznymi oraz twórcami kultury - *pracę zawodową inżynierów, architektów i budowniczych (techników budowlanych)*; gdyby nie pewnego rodzaju szantaż w postaci nałożenia im zobowiązania (art. 198), że *do czasu uregulowania w drodze ustawowej sprawy uprawnień do kierowania robotami budowlanymi lub też ich prowadzenia pozostają w mocy odnośne przepisy, obowiązujące w tym przedmiocie w poszczególnych dzielnicach Państwa*.

Zwrócić należy uwagę, że w tym ostatnim artykule prawa przemysłowego mamy wskazanie dwu rodzajów kwalifikowanej działalności zawodowej w budownictwie. Z jednej strony jest to „kierowanie robotami budowlanymi”, co zostało ostatecznie ujęte w prawie budowlanym, jako uprawnienie *ad personam* osób wolnego zawodu do sprawowania nadzoru technicznego bądź artystycznego nad robotami budowlanymi (budową) oraz projektowania i rzeczoznawstwa w tym zakresie. Z drugiej zaś strony „prowadzenie robót budowlanych”, co w rozumieniu prawa przemysłowego oznaczało uprawnienie osoby przedsiębiorcy bądź przedsiębiorstwa trudniącego się zarobkowo, samodzielnie i zawodowo przemysłem budowlanym (wykonawstwem robót), jako *przemysłu ze stałą siedzibą, nienależącego do przemysłów koncesjonowanych*, w odróżnieniu od koncesjonowanych i wskazanych imiennie w art. 8 prawa przemysłowego np. *przemysłów instalacji wodociągowych, gazowych i elektrycznych, które wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji*. I w tej sprawie od razu w 1927 roku, wraz z wejściem w życie prawa przemysłowego, ukazało się wykonawcze rozporządzenie *Ministra Przemysłu i Handlu wydane w porozumieniu z Ministrami Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych, Spraw Wojskowych oraz Komunikacji w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego*, dotyczące m.in. prowadzenia *przemysłu instalacji dla siły i światła o niskim napięciu oraz przemysłu instalacji wodociągowych lub gazowych* [13]. Wśród osób, które miały prawo uzyskać koncesje w zakresie robót wodociagowych (i kanalizacyjnych) oraz gazowych wymienieni zostali również absolwenci np. *wydziału mechanicznego, wydziału inżynierii lądowej lub wodnej, wydziału architektonicznego politechniki krajowej albo akademii górniczej*.

W rozporządzeniu Prezydenta RP o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli dyspozycję art. 198 prawa przemysłowego wypełniono więc połowicznie. Uwzględniono „kierowanie”, pominięto natomiast „prowadzenie” robót budowlanych. Uznano, że przedsiębiorczość budowlaną wystarczająco reguluje przepis zawarty w art. 376 prawa budowlanego, mówiący, że *sprawę uprawnień do samodzielnego wykonywania rzemiosła, wchodzącego w zakres robót, podpadających pod postanowienia niniejszego rozporządzenia, regulują*

przepisy prawa przemysłowego. W ten sposób odbito piętę, prowadząc przy okazji kwestię wykonawstwa robót budowlanych wyłącznie do kwalifikacji rzemieślniczych, nie mówiąc już o tego rodzaju kwiatach, że np. szklarstwo, jako *wprawianie szyb*, prawo przemysłowe zaliczało do kategorii przemysłu okrężnego. Jak widać, odpowiedzialne za budownictwa władze ministerialne okresu międzywojennego nie chciały dostrzegać i oficjalnie przyznać, że np. montaż konstrukcji stalowych czy roboty żelbetowe w ogóle nie mieszczą się w żadnej z tradycyjnie uznanych specjalności rzemiosła budowlanego (blacharstwo, ciesielstwo, dekarstwo, mularstwo, studniarstwo, zduństwo).

Od początku z tym się nie godził się i nieustannie interweniował w tej sprawie np. Polski Związek Inżynierów Budownictwa, wielokrotnie, ale niestety bezskutecznie wnosząc o uzupełnienie prawa budowlanego w sposób umożliwiający inżynierom uzyskiwanie uprawnień do prowadzenia przemysłu budowlanego w pełnym zakresie [14]. Swoistym paliatywem stanowiącym odpowiedź Ministra Przemysłu i Handlu był okólnik, wydany jednak dopiero w 1936 roku, informujący łaskawie, że m.in. architekci i inżynierowie budowlani mogą uzyskiwać też zawodowe uprawnienia do prowadzenia „przemysłu rzemieślniczego” - zastrzeżone postanowieniami art. 145 prawa przemysłowego w zasadzie tylko dla mistrzów i czeladników cechowych - w zakresie *wykonywania rzemiosła mularskiego i ciesielskiego*. Niezrozumiały dzisiaj jest taki spór w sytuacji, gdy na terenie Rzeczypospolitej znakomita większość zarejestrowanych rzemieślników budowlanych świadczyła usługi nielegalnie, by po prostu nie odprowadzać podatków, a niepoliczalna ilość nigdzie nie rejestrowanych rzemieślników pracowała zawodowo w budownictwie w ogóle na czarno [15].

Żupełnie nowym wyzwaniem dla ówczesnego prawodawcy była konieczność ustawowego zdefiniowania wyodrębnionego przedmiotu i zakresu kompetencji dopiero kształtującego się wtedy zawodu inżyniera budowlanego. W zarysie historycznym półwiecza PZITB znajdujemy takie słowa: *Po 1918 r. rozpoczął się szybki rozwój budownictwa żelbetowego. Architekci, którzy do tego czasu projektowali budownictwo o konstrukcji murowej ze stropami drewnianymi i ostatnio na belkach stalowych, korzystali do określania przekrojów konstrukcyjnych z tablic empirycznych, nie byli przygotowani do projektowania poważnych konstrukcji stalowych, a tym bardziej żelbetowych. Zaczęli zatem korzystać z pomocy konstruktorów, między innymi spośród inżynierów dróg i mostów, nie zawsze jednak na zewnątrz ich nazwiskami firmując dzieła budowlane. Tak powstawał nowy zawód inżynierów budowlanych* [14].

Powstawała oryginalna profesja budowlana, która z jednej strony twórczo rozwijała dorobek intelektualny „starej” inżynierii lądowej i wodnej, z drugiej zaś strony została zmuszona do przejęcia części pola działalności budowlanej opuszczanej przez architektów - przede wszystkim z poczucia ich etyczno-zawodowej i prawnej odpowiedzialności za bezpieczeństwo budowli - i równie twórczo ją podjęła. To zawodowo-budowlane *novum* przebiegało się jednak powoli do świadomości ogółu. Budownictwo - wg XIX-wiecznej encyklopedii Orgelbranda - *jest najdawniejsza sztuka, a jego dzieje są wiernym obrazem cywilizacji narodów*, ale mimo przemian cywilizacyjnych w czasach II Rzeczypospolitej budownictwo postrzegane było na ogół tylko w związku z widoczną formą architektoniczną budowli, z pominięciem jej niewidocznych treści inżynierskich. Wydana w latach trzydziestych popularna encyklopedia Trzaski, Everta i Michalskiego w zbiorze haseł niezmiennie dalej prezentowała tradycyjnie rozłączne rozumienie budownictwa (architektury) i inżynierii.

Budownictwo (architektura), sztuka i zarazem nauka, którego zadaniem jest tworzenie siedzib, będących nie tylko mieszkaniem, ogarniającym sobą ognisko rodzinnego życia. Budownictwo musi podołać także zadaniu stworzenia świątyni dla ducha i umysłu. Najtrudniejszym, ale zarazem najwyższym, jego zadaniem jest stworzenie związku między formą a przeznaczeniem, zwłaszcza, że wchodzi tu w grę: charakter i jakość materiału, konieczność utrzymania harmonii z tłem, którym jest przyroda, i środowiskiem ludzkim, z którym budowla musi się wiązać. Umiejętność uwzględ-

nienia tych wszystkich czynników jest najwyższa sztuka budowniczego (architekta), a stworzenie harmonijnego wyrazu, wespoleń całości, stanowi styl i jest obrazem ducha epoki.

Inżynieria, nauka wykonywania robót inżynierskich, jak budowania dróg, mostów, budowli wodnych, kolejowych, twierdz itd. Inżynieria wojskowa, pierwotnie nauka i sztuka budownictwa wojskowego, obecnie rodzaj broni, zajmujący się fortyfikacją, budownictwem wojskowym, budową dróg i mostów i w ogóle całą techniczną stroną sztuki wojennej.

Rozsądnie więc projektodawcy rozporządzenia z 1928 roku postrzegali oba zajęcia zawodowe, architekta i inżyniera budowlanego, jako w istocie dwie strony tego samego zawodu inżyniera budownictwa, ale w całościowym rozumieniu tego słowa, czyli jako architekturę łącznie z inżynierią lądową i wodną. Jedną stronę bardziej artystyczną (art. 361), w szczególności w odniesieniu do *budynków zabytkowych, pomników i budynków monumentalnych*, drugą stronę bardziej techniczną (art. 362), w szczególności w odniesieniu do *budynków większych o skomplikowanych konstrukcjach żelaznych i żelazno-betonowych*. Równocześnie, po wylegitymowaniu się odpowiednią praktyką, inżynierowie budowlani i architekci mogli dodatkowo otrzymać uprawnienia łączne, przewidziane z mocy art. 361, i art. 362. Nie było ponadto różnic między architektami oraz inżynierami budowlanymi w zakresie uprawnień zawodowych dotyczących kierowania, a właściwie projektowania i nadzoru przy *budowie ogólnych domowych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, ogólnych urządzeń centralnego ogrzewania i ogólnej instalacji gazowej*. Rozumiało się przy tym, że proste urządzenia i instalacje domowe obejmują też domowe wyposażenie elektrotechniczne.

Odrębnie natomiast, obok budownictwa w zakładach górniczych (art. 365), zostały uwzględnione uprawnienia zawodowe osób również z wyższym wykształceniem technicznym (art. 363), ale zdobytym *w jednej z państwowych politechnik w kraju na wydziale mechanicznym, tudzież w akademii górniczej, albo na odpowiadających im wydziałach uczelni zagranicznych*. Stwarzało to potrzebną w budownictwie furtkę prawną dla inżynierów mechaników przygotowanych z racji wykształcenia i praktyki zawodowej do wznoszenia stalowych konstrukcji budowli, do projektowania i nadzoru robót spawalniczych, itp.

Niezbyt wiadomo dlaczego, ta mimo wszystko jednak dwoistość przedmiotowego zakresu specjalizacji zawodowej (artystycznej i/lub technicznej), od początku niestety wzbudzała wewnętrzne niesnaski w jednolicie postrzeganym zewnętrze środowisku ludzi reprezentujących budownictwo. Być może emocje wzbudzają różnice zdań dotyczące postrzegania autorstwa dzieła i w ślad za tym, kto w odbiorze społecznym jest ważniejszy - architekt, oceniany publicznie za estetyczne walory budowli, czy inżynier, oceniany za niewidoczne dla oka bezpieczeństwo budowli i ewentualną oryginalność jej konstrukcji budowlanej. Jest to temat odwieczny, choć nikt nigdy nie mówił o generale inżynierii Stanisławie Kierbedziu, że był architektem, i dziś nikt nie powie o architekcie Normanie Fosterze, że jest konstruktorem budowlanym, mimo że właśnie jego nazwisko najczęściej jest wymieniane, a żadne nazwiska inżynierów budowlanych nie padają, z okazji zaprojektowania konstrukcji i wybudowania wiaduktu Millau, dzieła pięknego, ale niewątpliwie inżynierskiego [7]. Czy dzieło inżynierskie może być dziełem architektury? - może! Czy dzieło architektury może być dziełem inżynierskim? - może! O tym natomiast, czyje nazwisko wpisane zostanie na karty historii, na pewno nie przesądzą ambicje twórców ani regulacje prawne.

Na ogół, jak nie wiadomo, o co chodzi, prawdopodobnie chodzi o pieniądze. I pewnie tak było w przypadku ówczesnej dezintegracji środowiska budowlanego, chociaż wtedy w Polsce liczbę czynnych zawodowo inżynierów budowlanych i architektów w ogóle oceniać można na mniej-więcej trzy i pół tysiąca. Z tego zaś i tak duża część zatrudniona była w administracji rządowej i samorządowej (w połowie lat trzydziestych - 445 architektów i 1178 inżynierów lądowych i wodnych). Spis powszechny przeprowadzony na części obszaru kraju w 1921 roku zarejestrował zaledwie 1113 „architektów i budowniczych” [6], czyli prawie tyle, ile Szkoła Politechniczna we Lwowie

wydała dyplomów w całym czterdziestolecu przed 1918 rokiem (156 dla architektów i 803 dla inżynierów lądowych i wodnych) [12]. Z późniejszego okresu nie ma wiarygodnych statystyk, ale pewną orientację o przyroście intelektualnego potencjału ówczesnego budownictwa przynoszą dane o liczbie dyplomów wydanych przez obie polskie politechniki. Politechnika Lwowska w dwudziestolecu międzywojennym wydała 447 dyplomów architektom i 928 inżynierom lądowym i wodnym, Politechnika Warszawska natomiast 781 dyplomów dla architektów 1860 dyplomów dla inżynierów lądowych i wodnych [10].

Przy tak w sumie jednak niewielkim liczbowo dopływie absolwentów wyższych uczelni musiał występować niedobór budowlanych profesjonalistów. Nie dziwią więc gorzkie słowa jakie padały z trybuny na Pierwszym Polskim Kongresie Inżynierów (Lwów - 1937 r.). Przy wykonywaniu planu rozbudowy Polski napotykały na trudności z powodu brak sił fachowych. *Nie są rzadkością wypadki, że uprawniony do podpisu podpisuje trzysta projektów w ciągu sezonu, co odbija się na jakości budowy Tego następstwem są częste katastrofy budowlane przy stosunkowo bardzo wysokim współczynniku bezpieczeństwa. Dopływ sił inżynierskich do budownictwa nie jest dostateczny, a ustawa budowlana ten dopływ zupełnie zahamowała, szczególnie dopływ inżynierów lądowych* [9].

Właściwą konkurencją rynkową - często nieuczciwą w sensie oferowanej ceny i jakości - dla wysoko kwalifikowanych specjalistów budownictwa, były osoby ze średnim wykształceniem, które w pełni wykorzystywały swe uprawnienia technika budowlanego (budowniczego) przyznane na mocy art. 364 w zakresie ograniczonym, ale mimo wszystko i tak bardzo znacznym. Zakaz uprawiania zawodu technicy mieli tylko na obszarach głównych miast polskich: Warszawy, Bydgoszczy, Częstochowy, Grudziądza, Krakowa, Lublina, Lwowa, Łodzi, Poznania, Torunia i Wilna, a także budowanej dopiero Gdyni. Usprawiedliwieniem prawodawcy w tym względzie były jednak ogólne braki kwalifikowanych kadr budowlanych. Braki zróżnicowane dzielnicowo, ale w sumie ogromne w kontekście potrzeb budowlanych wywołanych zacofaniem wsi odziedziczonym po latach zaborów, zniszczeniami polskich miast i miasteczek w czasie I wojny światowej [4] oraz koniecznością rozwoju przemysłu i porządkowania zabudowy w odrodzonej Rzeczypospolitej.

Najciekawszą próbą uporania się z tendencjami dezintegrującymi profesjonalne kręgi budowlane - z czym zresztą zmagamy się do dzisiaj - był pomijający wszelkie partykularyzmy pomysł Związku Stowarzyszeń Architektów Polskich (powołanego w 1927 r., przekształconego w 1934 r. w Stowarzyszenie Architektów RP) o ustawowym powołaniu samorządu zawodowego grupującego razem wszystkie osoby, które mają uprawnienia budowlane. Co znamienne, propozycja ta wypłynęła zanim środowisko inżynierskie zorganizowało się w Polskim Związku Inżynierów Budowlanych (powołanym w 1934 r.), i był to pierwszy projekt - dziś wiemy, że niestety i ostatni w historii - w którym zaniechano architektoniczno-inżynierskich podziałów środowiska budowlanego.

Były to kłopoty wewnątrzśrodowiskowe, ale w tamtych czasach jedną z większych trudności było opanowanie i niezbędne uporządkowanie kwestii jednolitego na całym terytorium państwa polskiego uznawania poziomu wykształcenia, tytułów i zawodowych praw nabytych przed wejściem w życie rozporządzenia o prawie budowlanym. O stopniu komplikacji w tej mierze, który dziś nawet trudno sobie wyobrazić, wiele mówi przykład choćby jednego - niestety dość długiego, ale jakże szczegółowego, bo wyczerpującego dogłębnie drobne nawet aspekty sprawy - okólnika Ministra Robót Publicznych (z dn. 23 października 1929 r. L. XV-1727/29).

Art. 369 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (D. U. R. P. Nr 23, poz. 202) postanawia, że „osoby, które uzyskały prawa kierowania robotami budowlanymi” przed wejściem w życie tego rozporządzenia „zachowują nadal w dotychczasowych granicach zarówno to prawo, jak i prawo sporządzania projektów budowlanych”.

Z powyższego postanowienia wypływa, że osoby, które przed dniem

→ 5 czerwca 1928 r. uzyskały prawo kierowania robotami budowlanymi, zachowując to prawo w dotychczasowym zakresie co do kategorii robót, do kierowania którymi zostały upoważnione w myśl przepisów, obowiązujących przed tą datą, jak również zachowując prawo sporządzania projektów tych robót, którymi mogą kierować. Nie wypływa zaś z przytoczonego przepisu, by osoby, o których w nim mowa, były ograniczone terytorialnie co do kierowania robotami budowlanymi, względnie sporządzania projektów tych robót. Zatem osoby, które przed wspomnianą wyżej datą uzyskały omawiane prawa na obszarze województw centralnych i wschodnich *), mogą kierować robotami budowlanymi na obszarze województw południowych (Lwowskie, Krakowskie, Stanisławowskie i Tarnopolskie), osoby zaś, które uzyskały wspomniane prawa na obszarze województw południowych, względnie Cieszyńskiej części województwa Śląskiego, mogą urzeczywistniać swoje prawa na obszarze województw centralnych i wschodnich.

Na obszarze województw Poznańskiego i Pomorskiego do dnia 5 marca 1939 r., jak i na obszarze Górnośląskiej części województwa Śląskiego w ogóle, posiadanie specjalnych kwalifikacji i uzyskiwanie uprawnień do kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów tych robót nie jest wymagane, wobec czego, osoby, które kierowały lub kierują będącymi w mowie robotami na tych ostatnich obszarach, nie mogą wykonywać tych czynności na podstawie przytoczonego przepisu na pozostałych obszarach Państwa.

Na podstawie uwagi do art. 35 ustawy budowlanej rosyjskiej do kierowania robotami budowlanymi były upoważnione również osoby, które uzyskały świadectwa techników budowlanych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, po złożeniu egzaminów przed specjalną komisją, utworzoną w tym celu przy Instytucie Cywilnych Inżynierów w Petersburgu.

W myśl ustawy z dn. 23 czerwca 1912 r. (Dz. Ust. i Roz. b. ces. ros., poz. 1200) uprawnienia techników budowlanych poza osobami, wymienionymi w uwadze do art. 35 ustawy budowlanej rosyjskiej, przysługiwały osobom, które ukończyły w b. państwie rosyjskim średnie czteroklasowe szkoły budowlano-techniczne Ministerstwa Oświecenia Publicznego i złożyły egzamin przed odnośnymi utworzonymi w tym celu komisjami egzaminacyjnymi.

Osobom, posiadającym świadectwa technika budowlanego, wystawione przed wejściem w życie ustawy z dn. 6 lipca 1904 r. (Dz. Ust. i Roz. b. ces. ros., poz. 1631) przysługiwało prawo kierowania wszelkimi robotami budowlanymi, bez jakichkolwiek ograniczeń, natomiast pewne ograniczenia praw techników budowlanych do kierowania robotami budowlanymi wprowadzone zostały tylko z chwilą wejścia w życie zacytowanej ustawy.

Osobom, które uzyskały świadectwa technika budowlanego po wejściu w życie wyżej przytoczonej ustawy, włączonej następnie do ustawy budowlanej rosyjskiej, jako załącznik do uwagi do art. 35, przysługiwało w myśl art. 9 tej ustawy prawo kierowania (prowadzenia) wszelkimi robotami budowlanymi, dokonywanymi poza obrębem stolicy, według projektów, sporządzonych przez osoby

o wyższym wykształceniu technicznym, według własnych zaś projektów - tylko robót przy wznoszeniu i przebudowie budynków, wymienionych w specjalnej instrukcji, wydanej przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

W myśl instrukcji, zatwierdzonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych b. ces. ros. w dn. 19 listopada 1905 r., technicy budowlani nie byli upoważnieni do kierowania robotami budowlanymi wykonywanymi według projektów przez nich sporządzonych przy wznoszeniu i przebudowie budynków, przeznaczonych dla zebrań publicznych o charakterze wyłącznie intelektualnym, jak teatry, cyrki, szopy dla widowisk, sale koncertowe, kluby, muzea, biblioteki, gmachy instytucji rządowych i społecznych, sale zebrań itp., o ile powierzchnia podłogi w pomieszczeniach głównych tych budynków wynosiła powyżej 30 sążeniów kwadratowych. Również technicy budowlani nie byli upoważnieni do kierowania robotami, wykonywanymi według projektów przez nich sporządzonych przy wznoszeniu i przebudowie przeznaczonych do użytku publicznego miejskich urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, pozatem świątyń chrześcijańskich, z wyjątkiem drewnianych, wreszcie gmachów, przeznaczonych dla zebrań religijnych, o ile powierzchnia podłogi części pomieszczenia, przeznaczonej dla publiczności, przekraczała 30 arzeńów kwadratowych.

Czytając tego rodzaju wyjaśnienia i oceniając rzecz z perspektywy wielopokoleniowej, stwierdzić trzeba, że chyba naprawdę wszystkie wątpliwości związane z nabytymi przed rokiem 1928 uprawnieniami budowlanymi rozwiązał dopiero, a raczej załatwił odmownie, upływ czasu wspomagany nieubłagany prawami biologii.

OJCOWIZNA

Przez cały okres, od 16 lutego 1928 roku do 25 sierpnia 1939 roku, trwało naprawianie błędów, usuwanie luk i niedomówień w rozporządzeniu Prezydenta RP o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli. Głównie drogą publikowania dziesiątków „wyjaśniających” pism okólnych, okólników i reskryptów ministerialnych oraz rozpowszechnianych własnym nakładem Gustawa Szymkiewicza [21,22,23,24] pozornie nieformalnych komentarzy bądź formalnych interpretacji i uzupełnień w postaci rozporządzeń wykonawczych Ministra Przemysłu i Handlu lub Ministra Robót Publicznych, a po likwidacji tego ministerstwa przez Ministra Spraw Wewnętrznych. W ten sposób z czasem, również pozaustawowo, „doregulowano” np. pewne wymagania w zakresie praktyki projektowej osób ubiegających się o uzyskanie uprawnień do kierowania robotami budowlanymi, a także - wzorem prawa przemysłowego - kwestię zawartości projektów przedkładanych do zatwierdzenia przez władzę budowlaną.

Rozporządzenie Prezydenta RP z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli poddawane było przed wojną trzem nowelizacjom - 3 grudnia 1930 roku, 14 lipca 1936 roku i 25 sierpnia 1939 roku. Pierwsza była niewielka. Obejmowała pewne zmiany i uzupełnienia w przepisach urbanistycznych oraz np. w art. 380 dotyczącym m.in. o samowoli budowlanej. Nowelizacja dokonana w 1935 roku była znacznie rozleglejsza, liczyła 96 pozycji poprawek o różnym ciężarze gatunkowym.

Dla ustawodawcy najważniejsze były zmiany w przepisach o planowaniu regionalnym i o zabudowie nowych osiedli miejskich. Wynikały one z potrzeby uwzględnienia ewentualnych zagrożeń wojennych, w konsekwencji wprowadzenia w życie m.in. różnych środków obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej. Z tego więc względu chodziło o urbanistyczne projektowanie rozgęszczonej zabudowy terenów zakładów przemysłowych i osiedli mieszkaniowych (np. udział powierzchni wolnej od zabudowy został podwyższony, w zależności od rodzaju zabudowy, do 55-75 %), o projektowanie wzmocnionych stropów żelbetowych nad najwyższymi kondygnacjami budynków mieszkalnych itp. Można powiedzieć, że skorzystano przy tym z okazji, by poprawić też niektóre inne artykuły lub je w ogóle usunąć. Dzięki

*) W myśl statutów poszczególnych uczelni w b. państwie rosyjskim, wydawanych w drodze ustawowej, prawo kierowania robotami budowlanymi przysługiwało osobom posiadającym dyplomy: Instytutu Cywilnych Inżynierów, wydziału architektury Akademii Sztuk Pięknych i Instytutu Dróg i Komunikacji w Petersburgu, oraz osobom, które ukończyły Instytut Technologiczny w Petersburgu, lub Instytut Technologiczny w Charkowie - z tytułem inżyniera-technologa albo technologa; Instytut Górniczy w Petersburgu - z tytułem inżyniera górniczego; Instytut Politechniczny w Rydze - z tytułem architekta, budowniczego, inżyniera technologa, lub technologa; Instytut Politechniczny w Petersburgu - z tytułem inżyniera morskiego, inżyniera metalurgii, lub inżyniera elektrotechniki; Wyższą Szkołą Górniczą w Ekaterynosławiu - z tytułem inżyniera hutniczego, lub inżyniera metalurgii; Szkołę Techniczną w Moskwie - z tytułem inżyniera mechanika, inżyniera technologa, mechanika lub technologa; Szkołę Inżynierską w Moskwie - z tytułem inżyniera budowniczego; Instytut Rolniczy w Moskwie - z tytułem agronoma technika; Instytut Politechniczny w Warszawie - z tytułem inżyniera budowniczego; Instytut Politechniczny w Kijowie - z tytułem inżyniera budowniczego; wreszcie Szkołę malarstwa, Rzeźby i Architektury w Moskwie - z tytułem architekta [21].

temu z przepisów karnych znikły wreszcie, oprotestowywane już dziesięć lat wcześniej, artykuły 403-407, wg których np. kierownikom robót lub przedsiębiorcom *winnym niezastosowania się przy wykonywaniu robót do ogólnie uznanych zasad sztuki budowlanej* groziło więzienie!

Odtąd - na mocy art. 399-402 w nowym brzmieniu rozporządzenia - nie groziło już wprost więzienie za nieudolną pracę w projektowaniu i nadzorze budowlanym, ale to nie znaczyło, by odpowiedzialność karna z tytułu przekroczenia rygorów prawa budowlanego i zabudowania osiedli uległa rozluźnieniu. Nie stracił również ważności przepis karny, zawarty skądinąd w prawie przemysłowym, dotyczący usług rzeczoznawstwa budowlanego świadczonych na rzecz władz przemysłowych - art. 127. *Rzeczoznawcy, winni naruszenia odnoszących się do nich przepisów niniejszego rozporządzenia, będą karani grzywną do 1000 złotych lub aresztem do 14 dni.* W ogóle na temat przepisów karnych - które były nowością dla b. zaborów rosyjskiego i austriackiego - zdania w środowisku były podzielone. Byli i tacy, którzy przyjęli je z satysfakcją, twierdząc, że *wprowadzenie tych przepisów do ustawy jest wskazane, gdyż wobec rozwoju techniki niezastosowanie się do ogólnie przyjętych zasad, dotyczących jakości materiałów, sposobu używania tychże, sposobu wykonywania robót, wznoszenia urządzeń pomocniczych przy budowie itp. może poważnie narazić dobro publiczne na szkodę*[18].

Tekst jednolity rozporządzenia opublikowany został w Dzienniku Ustaw RP 17 kwietnia 1939 roku, ale tydzień przed samym wybuchem wojny miała miejsce jeszcze jedna, tym razem ekstraordynaryjna nowela. Wprowadzono wtedy m.in. obowiązek budowy schronów przeciwlotniczych, a w artykułach 359-360 i w art. 387 dodano postanowienia o zaniechaniu niektórych wymagań porządkowych *w czasie wojny, w razie braku osób do technicznego kierowania robotami budowlanym.*

W latach trzydziestych, mimo pewnych niedopowiedzeń w szczegółach przepisów, ukształtował się w Polsce zupełnie czytelny, przedmiotowo-podmiotowy model uprawnień budowlanych. Podstawą było uznanie, że w imię interesu publicznego państwo reglamentuje w ten sposób działalność osób fizycznych wykonujących wolny zawód w zakresie sporządzania projektów budowlanych oraz architektonicznego lub/i technicznego nadzoru budowy, a także - w miarę uznania przez określone instytucje publiczne - rzeczoznawstwa budowlanego.

Przedmiotem uprawnień z założenia były wszelkie budowle lądowe i wodne, nadziemne i naziemne, małe i duże, liniowe i przestrzenne, wysokie i niskie - wszystkie budynki mieszkalne i użytku publicznego, budynki gospodarskie i przemysłowe, wieże i kominy, mosty i wiadukty, zapory i nabrzeża, drogi żelazne i kołowe, hangary i stadiony, itd. itd. Pochodnym kompetencyjnie przedmiotem uprawnień objęte było ponadto projektowanie i nadzór w odniesieniu do ogólnych instalacji domowych (wodociągowych, kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, gazowych i elektrycznych), miernictwo budowlane oraz szacowanie wartości nieruchomości.

Nie były natomiast przedmiotem uprawnień budowlanych - jako podlegające wyłącznie przepisom prawa przemysłowego - zakłady przemysłowe (wraz z urządzeniami), którymi po uzyskaniu koncesji były też m.in. przedsiębiorstwa instalacji, wodociągowych, kanalizacyjnych, gazowych i elektrycznych, a na zasadzie wolności gospodarczej, tylko po zgłoszeniu działalności władzom przemysłowym, występowało m.in. osobiste zatrudnienie bądź prowadzenie przedsiębiorstwa we wszystkich dziedzinach przemysłu budowlanego, czyli bezpośredniego wykonawstwa robót wszelkich specjalności budowlanych.

W sensie podmiotowym uprawnienia budowlane związane były z kierunkiem i poziomem wykształcenia, z czego wynikały wymagania dotyczące okresu praktyki i określone ograniczenie pola działalności zawodowej. Jeśli chodzi o osoby z wykształceniem wyższym, to ustawowo akceptowane były kierunki studiów technicznych - architektonicznych, inżynierii lądowej i wodnej, mechanicznych oraz dodatkowo

górnictwych dla budownictwa w zakładach podlegających nadzorowi władz górniczych. W każdym przypadku obowiązywało wylegitymowanie się trzyletnią praktyką, z tym, że przez osoby ze średnim wykształceniem technicznym pięcioletnią, oraz *złożenie egzaminu z ustawodawstwa budowlanego i z tych przepisów ustawodawstwa administracyjnego, których znajomość przy wykonywaniu zawodu jest potrzebna.*

Ograniczenie przedmiotu uprawnień dla architektów dotyczyło technicznego projektowania i nadzoru budowy większych budynków o skomplikowanych konstrukcjach żelaznych, żelazo-betonowych itp. - o ile nie mogli się wykazać w tym względzie dodatkowymi umiejętnościami praktycznymi.

Ograniczenie przedmiotu uprawnień inżynierów budowlanych, czyli osób, które ukończyły wydziały inżynierii lądowej lub wodnej (z wyjątkiem oddziałów geodezyjnego i melioracyjnego), dotyczyły architektonicznego projektowania i nadzoru budowy zabytkowych budynków, pomników, budynków monumentalnych itp. - o ile nie mogły wykazać się dodatkowymi umiejętnościami praktycznego sporządzania takich projektów.

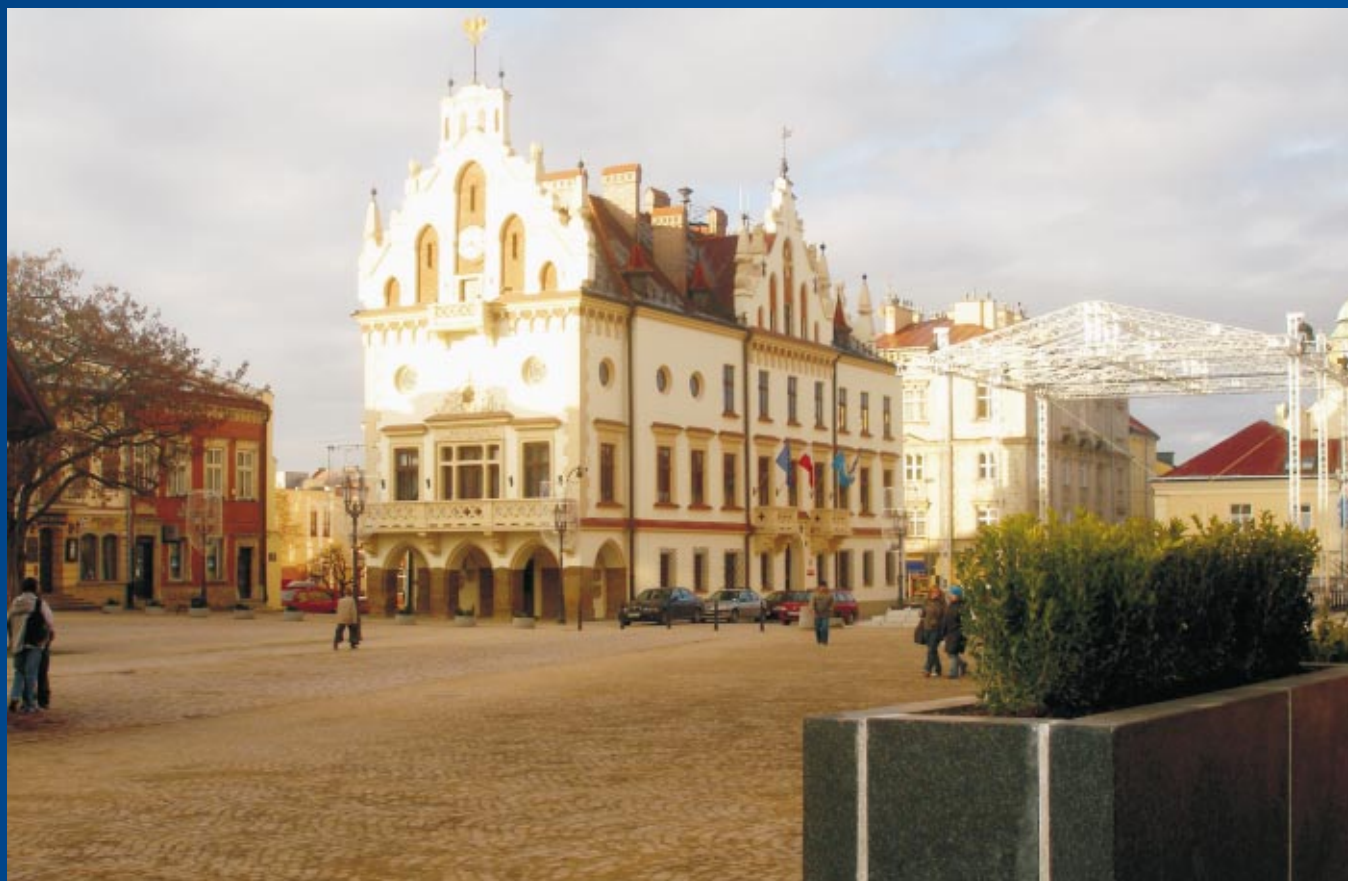
Ograniczenie przedmiotu uprawnień inżynierów mechaników obejmowało takie same ograniczenia, jakie obowiązywały łącznie, i architektów, i inżynierów budowlanych. Ponadto postawione mieli dodatkowe warunki polegające na konieczności wylegitymowania się trzyletnią praktyką w budownictwie przemysłowym oraz wykonywaniu projektów i nadzoru budowy tylko jako *czynności pomocniczych wchodzących w zakres głównego ich zawodu.*

Ograniczenie przedmiotu uprawnień techników budowlanych (budowniczych) obejmowało te wszystkie ograniczenia, jakie obowiązywały łącznie, i architektów, i inżynierów budowlanych, a ponadto obowiązywał ich zakaz projektowania w większych miastach.

Ograniczenie przedmiotu uprawnień inżynierów górniczych - co dotyczyło wyłącznie projektowania i nadzoru budowy na terenie zakładów podlegających prawu górnictwu - obejmowało obowiązek posiadania kwalifikacji kierownika ruchu zakładu górniczego, niezależnie od równoczesnego obowiązku posiadania uprawnień budowlanych architekta lub inżyniera budowlanego lub inżyniera mechanika lub technika budowlanego.

Spółeczność inżynierska w zasadzie z zadowoleniem przyjęła uporządkowanie i ujednolicenie w całym kraju formuł uprawnień zawodowych. W zasadzie, bo podtrzymywane były zastrzeżenia dotyczące zbyt szerokiego zakresu uprawnień zawodowych przyznawanych technikom budowlanym (w szczególności w odniesieniu do sporządzania projektów), lecz mając świadomość niedostatków kadrowych w polskim budownictwie traktowano tę sprawę jako akceptowane doraźnie zło konieczne. Nie było zgody również na pozaustawowe regulacje i praktykę, by podczas egzaminowania osób z wyższym wykształceniem miała być sprawdzana jakość wiedzy objętej programami studiów. Ogólny jednak sposób rozwiązania problemu uprawnień budowlanych - jaki w 1928 roku wprowadzony został w życie rozporządzeniem o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli - znajdował poparcie. Historia zaś dowodzi, że stał się znakomitym punktem odniesienia dla wszystkich późniejszych rozważań na temat modelu uprawnień zawodowych w budownictwie.

Odrębną sprawą, niezależną od prawa budowlanego, były pretensje sfer gospodarczych przemysłu budowlanego, nie tyle nawet do samego prawa przemysłowego, co do Ministra Przemysłu i Handlu, czyli organu odpowiedzialnego za wzrost gospodarczy, w tym również za popieranie prawem dozwolonej swobody działalności gospodarczej. Szarogęsienie się w budownictwie korporacji rzemieślniczych, szczególnie w odniesieniu do prowadzenia niekoncesjonowanego przemysłu budowlanego, hamowało bowiem w Polsce rozwój prawdziwych przedsiębiorstw wykonawstwa budowlanego.

ZREKONSTRUOWANA PŁYTA STAROMIEJSKIEGO RYNKU W RZESZOWIE

JEDNA Z KAMIENIC PRZY RZESZOWSKIM RYNKU PO REKONSTRUKCJI ZAMIENTIONA ZOSTAŁA W CZTEROGWIAZDKOWY HOTEL AMBASADOR